

ALEXANDER GOTTFRIDSSON

John F. Kennedy

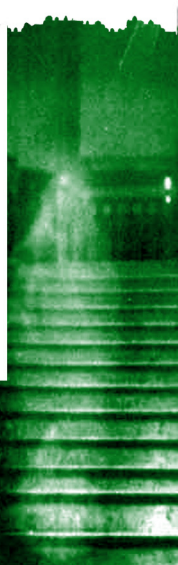
VÅR FÖRUNDERLIGA OMVÄRLD

Amelia Earhart

Jimmy Hoffa

- HISTORIER OM FÖRSVINNANDEN, SPÖKEN OCH SJÖMONSTER

VÅR FÖRUNDERLIGA OMVÄRLD

ALEXANDER GOTTFRIDSSON

Innehåll

Slumpens nyckfullhet - 6

- Osannolikt eller bara sammanträffanden?

Utan spår - 11

- Fantasifoster och påhitt
- Amelia Earhart – Förebilden som försvann
- D.B. Cooper – Flygkaparen som hoppade och försvann
- Jimmy Hoffa – Fackpampen som inte kom hem till middag

Mordet på John F. Kennedy - 24

Zodiac Killer - 30

Jack Uppskäraren - 37

Kryptozoologi - 42

- Den felande länken
- Den förskräckliga snömannen och andra påstådda pälsjättar
- Nessie
- Champ
- Ogopogo
- Storsjöödjuret
- Doverdemonen
- Monstret på Canvey Island
- Mothman

Den andra sidan - 66

- Fångade på bild
- Att jaga spöken

Spökskepp - 76

- Mysteriet med Kaz II

Oidentifierade flygande föremål - 81

- Roswellincidenten

- Buffel och båg

- Inte bara ett vittne

- "Det blinkade åt oss"

Area 51 - 97

SLUMPENS NYCKFULLHET

- **NÄR DET SOM VI INTE TRO KAN SKE INTRÄFFAR**

Alla har vi varit med om det. Tärningen som till synes vände sig en extra gång för att förstörs vårt drag i Yatzy. Vår kåk i poker blir slagen av ett fyrtal. Plötsligt springer vi in i en person som vi inte har förunnat en tanke på flera år. Slumpen har en konstig förmåga att visa sig när vi minst anar det.

Den 11 september 2002 är en vanlig dag för det statliga lotteriet. Och bara för dagens datum så har många spelat numren "9-1-1", på grund av årsdagen för 11 september-attackerna året innan. När de tre vinnande numren kommer upp, så är det många som tappar hakan. Det visar sig att just "9-1-1" är vinnarraden den kvällen.

Sannolikheten att just de siffrorna skulle komma ut tom-bolan är vanligtvis 1 på 1000 men eftersom det statliga lotteriet

i delstaten New York har två lottodragningar om dagen, så är sannolikheten att vinna på numren 9-1-1 den 11 september det dubbla, 1 på 500, vilket är ungefär samma odds som att vinna på fyra trisslotter i rad, alltså inte skyhöga¹.

Sannolikheten är dock precis lika stor att det kunde någon av de andra 998 möjliga kombinationerna men då hade ingen brytt sig, det är när vi kan se ett samband.

Bobby Leach, som hade överlevt ett fall i tunna nedför Niagarafallen, omkommer 1926 efter att halkat på ett apelsinskal. På grund av infektion blev Leech tvungen att amputera benet, men han avlider två månader senare².

Den olympiske guldmedaljören i fäktning, Vladimir Smirnov, dör efter att olyckligt blivit träffad i ögat av en motståndarflorett under en match i världsmästerskapen i fäktning 1982.

1923 avlider jockeyn Frank Hayes mitt under ett lopp i delstaten New York. Hans häst, "Sweet Kiss", har dock inga planer på att stanna, utan den fortsätter och vinner sedermera loppet, med Hayes livlösa kropp fortfarande kvar på ryggen.

Den 20-årige John Bowen avlider några dagar efter till följd av de skador han åtdrog sig efter att ha blivit träffad av en testmodell för en flygande gräsklippare under en halvtidspaus under in under en match i amerikansk fotboll i New York den 9 december 1979. Polisen inledde även direkt en förundersökning om brott, men den lades snabbt ner, då man insåg man inte hade någon anledning än att tro att det var inget annat än en olycka som orsakade dödsfallet³. Tyckte du att den här historien är osannolik, håll då i hatten när du läser nästa.

OSANNOLIKT ELLER BARA SAMMANTRÄFFANDEN?

Den 25 juli 1975 rapporterar The Scunthorpe Evening Telegraph på ön Bermuda om en incident med en smått otrolig

händelsekedja. Historien har dock sin början året innan då den sjuttonåriga Neville Ebbin avlider när han blir påkörd av taxi när han kör sin moped på en gata i öns största stad, Hamilton.

Nästan precis ett år senare blir hans bror, Erskine, också dödad av en taxi när han kör moped igenom gatorna i Hamilton. Precis som sin bror, var han också 17 år gammal. Endast att de båda bröderna dog på samma sätt med nästan precis ett års mellanrum är osannolikt i sig.

Men historien slutar inte här. I den lilla tidningsnotisen kan man också läsa att brodern blev påkörd av samma tai, som kördes av samma förare, som hade samma passagerare och på samma väg som där den andre brodern blev påkörd och dödad på året innan. Erskine ska också ha kört samma moped som Neville gjorde ett gjort ett år tidigare.

Vilka är egentligen oddsen på att samma förare, kör samma passagerare, i samma taxi, på samma gata nästan exakt ett år senare kör på brodern till den han körde på året innan? Inte låga, men tydligen tillräckligt låga för att de skall kunna inträffa⁴. Kanske var någon högre makt inblandad eller var det bara osannolika sammanträffanden? Vem vet?

En annan liknande händelse inträffade i början av 2002 i Finland nära staden Raahe, ungefär 60 mil norr om Helsingfors. Den här gången skiljer det dock bara några timmar mellan de olika dödsfallen. Värt att notera är att de också var tvillingbörder.

Den första brodern omkommer när han blir träffad av en lastbil när han kör sin motorcykel på en väg strax utanför Raahe. Ungefär två timmar senare omkommer också tvillingbrodern när han blir träffad av en lastbil, på samma väg. Det ska endast ha skilt 1,5 km mellan de båda olycksplatserna. ”Det inträffar sällan några olyckor på den här vägen, och två incidenter inom loppet av några timmar är något historiskt”, sa lokalpolisen

Marja-Leena Huhtala i samband med olyckan⁵.

Systrarna Sheila Wentworth och Doris Jean Hall från delstaten Alabama i USA hade som vana att besöka varandra på söndagarna. Men just denna söndag, den 17 november 2002, hade det med största sannolikhet blivit något missförstånd mellan de båda systrarna, och både Shelia och Doris satte sig bilen för att köra till den andre. På en liten väg i centrala Alabama frontalkrockar de båda systrarna och Shelia och Doris mister livet. I Doris bil omkom även maken Billy Hall⁶.

Men slumpen behöver inte alltid komma med en lie i handen.

En sommardag 2007 bestämde sig londonbon Michael Dick för att bege sig till Sudbury, en liten stad i östra England, för att leta efter sin dotter, Lisa, som han inte hade sett på över tio år.

Snart inser dock Dick att sökandet inte kommer någon vart, så han ber lokaltidningen Suffolk Free Press om hjälp. Tidningen går med på att publicera efterlysning, samt en bild med Michael och hans familj som är på plats för att hjälpa till i sökandet.

Den här insatsen bär snabbt frukt, och bara inom några timmar återförenas Michael med sin dotter Lisa, efter att hon sett bilden på sin pappa och familjen i tidningen.

Lisa, som hade flyttat till modern efter att föräldrarna separerat och förlorat kontakten med fadern, måste dock ha satt kaffet i halsen när hon bilden lite närmre. Ungefär femtio meter bakom fadern ser hon ännu en person hon känner igen, nämligen henne själv.

”Min mamma och jag hade stått den platsen fotografiet togs mindre än en minut tidigare, och du kan se oss bege från platsen i bilden. Det är otroligt” berättade en förvånad Lisa senare för tidningen⁷.

Men kanske var denna incident inte så osannolik. Tänk en-

dast på alla de gånger du passerar en människa du inte känner, en sommardag i en storstad kanske det rör sig om flera tusen. Ingen av dem kanske fångar ditt intresse, men så dyker det plötsligt upp någon, en gammal skolkamrat, eller någon långt bortglömd brevvän, och du ser detta som ett otroligt sammanträffande, någonting osannolikt.

Men tänk då på alla du mött som du inte känner igen. Kanske var mötet inte så osannolikt när allting kommer omkring.

UTAN SPÅR

- KONSTEN ATT GÅ UPP I RÖK

I Sverige anmäls mellan 6 000 och 7 000 personer som försvunna varje år. Merparten av dessa personer återfinns dock snart, men varje år förblir ungefär 30 personer försvunna enligt Rikskriminalpolisen¹. I USA rapporteras över 2 000 personer försvunna, varje dag. Lyckligtvis är det bara en bråkdel av dessa man aldrig hör av igen².

De flesta av de här fallen märker vi aldrig av. Det är när det sker under extrema eller ovanliga omständigheter, eller när barn eller offentliga personer är inblandade, som vi blir medvetna om det. Färskt i minnet minns vi den internationella uppmärksamheten som Madeleine McCanns försvinnande skapade i maj 2007.

Många välkända personer har försvunnit genom åren.

Flera försvinnanden har under åren dragit till sig en viss uppmärksamhet, både nationell och internationellt.

1925 försvinner äventyraren spårlöst Percy Fawcett i Ama-

zonasdjungeln. Under åren, skall flera ben tillhörande Fawcett ha hittats, men man har aldrig kunnat bevisa att benen skulle just komma från honom.

1962 försvinner bröderna Clarence och John Anglin, och Frank Morris, när de, med hjälp av en hemmagjord flotte, rymmer från det ökända fängelset Alcatraz i San Francisco. Poliserna antar att de drunknade, men inga kroppar har återfunnits.

Harold Holt, Australiens dåvarande premiärminister, försvinner under en simtur 1967. Trots en av de största sök pådragen i landets historia, så hittas inga spår efter Holt.

Från sitt hem på Öland, försvinner Annelie Ojonen spårlöst den 19 september 1997. I december samma år häktades en man för mord, men släpptes snart i brist på bevis. Idag tror polisen att mördats i sitt och sedan förts från platsen, men ingen kropp har hittats och Ojonens öde förblir okänt³.

FANTASIFOSTER OCH PÅHITT

En historia som ofta nämns när försvinnanden är ämnet är den om David Lang, som försvann spårlöst framför näsan på fem stycken vittnen i den amerikanska delstaten Tennessee den 23 september 1880. Den här berättelsen har återberättats i åtskilliga böcker och även om vissa mindre detaljer kan ha ändrats eller lagts till, så har lämnas alltid grunden kvar.

Historien om David Langs försvinnande går att spåra till en tidningsartikel i Fate, en amerikansk tidskrift om paranormala fenomen, från 1953. Artikelförfattaren Stuart Palmer anger att han har fått höra historien från Langs dotter Sarah. Hon skriver också, tillsammans med artikelförfattaren, på ett intyg som bekräftar att historien om hennes fars försvinnande är sann.

Men sakta i backarna. Historiker som har gått i genom hushörslängder från tiden då historien ska ha utspelat sig, ska

inte ha hittat några spår efter varken David Lang eller hans dotter. Men det är inte allt. När man senare också undersökt handstilen från intyget, har man kommit fram till att de båda namnteckningarna var gjorda av samma person, nämligen av artikelförfattaren Palmer själv!

Det är nu uppenbart att varken David eller Sarah Lang någonsin existerat, utan vara fantasifoster skapade av en uttråkad artikelförfattare. Men vad fick Palmer sin inspiration ifrån?

Troligtvis kommer den från texten ”The Difficulties of Crossing a Field” skriven av den amerikanske författaren Ambrose Bierce, som själv försvann spårlöst i Mexiko 1913. Bierce ska i sin tur ha baserat sin historia på en händelse som ska ha inträffat 1854, då man vid namn Orion Williamson ska ha plötsligt försvunnit när han gick över ett fält för att hämta in sina hästar. Om historien om Orion är sann vet ingen⁴.

AMELIA EARHART – FÖREBILDEN SOM FÖRSVANN

1930-talet var ett mörkt årtionde. Årtiondet inleds med en lågkonjunktur, den så kallade ”stora depressionen, något som kom att prägla hela årtiondet. I Sverige sätts militären in emot demonstranter i Ådalen och fem personer mister livet. 1939 invaderar Tyskland Polen och det andra världskriget bryter ut.

Under det här årtiondet får kvinnorna en förebild i den framgångsrika piloten Amelia Earhart, som 1932 blir den första kvinnan att flyga över Atlanten. Men Earhart kom att få kanske än mer uppmärksamhet när hon försvann spårlöst 1937.

Earhart föddes 1897, sex år innan bröderna Wright gjorde sin berömda första flygtur, i den amerikanska delstaten Kansas. Redan från en låg ålder var hon intresserad av äventyr och spenderade mycket tid i naturen.

I slutet av 1920, besökte hon, tillsammans med sin far, ett

flygfält vid Long Beach i södra Kalifornien. En av piloterna erbjöd att sitta bredvid under en flygtur och när planet väl landat efter en tio minuter lång flygplan, så hade Amelia en sak klart för sig, hon skulle lära sig att flyga.

I maj 1923 blev Earhart den 16:e kvinnan att få flyglicens, men hade redan innan satt ett världsrekord för kvinnliga piloter, då hon flög på en höjd av 4 300 meter.

Efter att svenskättlingen Charles Lindbergh blev den första att flyga ensam över Atlanten 1927, så blev Earhart intresserad av att bli den första kvinnan som lyckades genomföra samma bedrift. Sagt och gjort, och på morgonen den 20 maj 1932, så startar hon i Newfoundland, Kanada och sätter kurs mot Paris, samma ställa där Lindbergh landade fem år tidigare. Men detta omöjliggjordes då vädret blev allt sämre, och efter en flygtur på 15 timmar, landar hon i närheten av Londonderry på Nordirland.

För sin soloflygning kom hon att belönas av flera hedersmedaljer, bland annat National Geographic Society's guldmedalj utdelad av USA:s dåvarande president Herbert Hoover.

Earhart var hungrig efter mer, och planerna för en jordenruntflygning börjar ta form. Flygningen skulle gå österut, men start i Kalifornien, till Miami, Florida och vidare till Sydamerika. Därefter skulle man nå Afrika, för att fortsätta vidare mot Indian och sydost Asien. Därifrån skulle man fortsätta över Söderhavet, för att slutligen landa Honolulu på Hawaii, där ett stort pressuppbåd skulle vänta.

Tillsammans med sin navigatör Fred Noonan, så startar man den 20 maj, 1937, från Oakland, Kalifornien och flygningen går utan större missöden, och den 29 juni landar Noonan och Earhart i Lae, Papua Nya Guinea näst största stad, inför den på förhand svåraste trapetsen till slutmålet på Hawaii. Efter att flygplanet genomgått en rigorös undersökning, så startar

dem den 2 juli med kursen satt mot Howland Island, en ö i amerikansk ägo ungefär halvvägs till Hawaii, en färd som beräknades att ta 18 timmar.

Ett skepp från den amerikanska kustbevakningen som var stationerat vid Howland Island hade som uppgift att guida Earharts plan när planet kom inom räckhåll. Varje halvtimme skickar skeppet meddelanden till Earhart, men man mottar inga svar.

20 timmar in flygningen börjar man tro att flygplanet kan ha havererat, men då kommer ett meddelande från Earhart och Noonan som säger att man varken kan se skeppet eller ön, trots att man ska ha befunnits sig över ön vid den här tidpunkten. I meddelandet säger man också att man har ont om bränsle. Dryga timmen senare får man meddelandet om ett meddelande som anger position och färdriktning. Detta blir det sista man hör av Amelia Earhart och Fred Noonan.

Ett sökande påbörjas genast, och på president Roosevelts order, söks området runt Amelia sista kända position av flertalet skepp ur den amerikanska flottan och kustbevakningen samt ungefär 60 andra flygplan. 16 dagar efter att Earhart och Noonan försvunnit, den 18 juli, blåser man av sökandet. Trots det stora sökandet, hittar man inga spår, av varken flygplanet eller

Earhart och Fred Noonan poserar på en bild inför den stundande jordenruntflygningen.

dess besättning.

Så vad hände egentligen Earhart och Noonan?

Under åren har ett otal teorier presenterats om Earhart och Noonans försvinnande. I sin bok från 1966 påstår Fred Goerner var att Amelia skulle haft som uppdrag att fotografera japanska militäranläggningar för USA:s räkning. Uppdraget skulle dock ha misslyckats och både Earhart och Noonan skulle tagits till fånga för att sedan avrättas. Denna teori baseras dock mer på myt än på fakta⁵.

En annan liknande, och lika seglivad, teori är att planet att planet skulle ha kraschat på ön Saipan i Nordmarianerna, omkring 440 mil nordväst om Howland Island, och tillfångatagits av japanska trupper, då ön under den perioden var ockuperad av Japan. 1990 gjorde det amerikanska TV-programmet Unsolved Mysteries en intervju med en kvinna på ön som påstått sig ha sätt Earhart och Noonan avrättats⁶. Den här uppgiften bör man dock ta med en nypa salt. Den här teorin lever än idag och så sent som 2009 påstod en kusin till Earhart att de båda skulle ha dött i japanskt förvar och sa ha fått den här uppgiften av olika vittnen på ön⁷.

Idag tror man dock att det mest troliga scenariot är att planet kom ut kurs, på grund av undermålig planering och bristande kommunikationsutrustning ombord på planet, och fått slut på bränsle och kraschat och sedan sjunkit närbelägna vatten. Planet skulle i så fall ligga på över 5000 meters djup, vilket skulle göra en bärgning mycket svår. Men det kanske är det enda sättet lösa mysteriet om vad som egentligen hände Amelia Earhart och Fred Noonan.

Bildtext – Earhart och Fred Noonan poserar på en bild inför den stundande jordenrutflygningen.

D.B. COOPER – FLYGKAPAREN SOM HOPPADE OCH FÖRSVANN

Det är kväll den 24 november 1974, dagen innan den amerikanska högtiden Thanksgiving. På den internationella flygplatsen i Portland, Oregon så väntar ett inrikes på att få starta sin färd mot delstatens största stad, Seattle.

Långt bak i flygplanet sitter en medelålders man. Han har en svart dress och en portfölj, ingenting som stack ut något speciellt. Mannen verkliga identitet har förblivit okänd, men han kom felaktigt att i media ges namnet D.B. Cooper. Det namn han använde vid incheckningen var Dan Cooper⁸.

Strax efter att flygplanet har lyft hotar denne man med att han har en bomb i sin portfölj, och genom en liten lapp, begär han 200 000 dollar samt fyra stycken fallskärmar. Trots att deras liv är i fara, så håller personalen ombord sitt lugn och fortsätter som om inget har hänt. De andra passagerarna ombord vet inget om att planet är kapat och att dem befinner sig i livsfara.

En fantombild av Dan Cooper, åter-skapad efter ögonvittnesskildringar.

När piloten snart får veta vad som pågår ombord kontaktar han kontrolltornet vid flygplatsen i Seattle, som i sin tur kontaktar polis och FBI. FBI bestämmer sig för att gå med på Coopers krav, och vid landningen i Seattle, byts gisslan mot pengarna och fallskärmarna. På Coopers begäran startades

åter planet och besättningen ombord blev tillsagda att flyga till Mexico City. Planet skulle också hålla en relativt låg fart och flyga på omkring 3000 meters höjd⁹.

Någonstans över delstaten Washington, så märker besättningen att den bakre dörren i flygplanet har öppnats och att flygtrappen sänkts ner. Cooper hoppar ut ur planet och försvinner spårlöst. När planet sedan landar i Reno, Nevada för att tanka, så sätter FBI genast igång att genomsöka planet. Det enda som fanns kvar var en slips, med tillhörande slipsnål, och två av de fyra fallskärmarna. Men inga spår av varken pengarna eller Dan Cooper.

Under de följande månaderna söker man igenom det område där Cooper trots landa, men hittade inget av betydelse. De få spår man hade började kallna, men i början av 1980 hittas omkring 300 sedlar tillhörande lösensumman på en strand omkring 20 kilometer nordväst om Portland. Undersökningen hettar till igen, men inget nytt hittas. Sammanlagt skulle FBI under åren undersöka mer än tusen olika spår, men inget var till någon hjälp¹⁰.

Det skulle dröja till ända till i slutet av 2007 innan fallet än en gång uppmärksammas. Den här gången säger sig FBI ha lyckats få fram DNA från slipsen som lämnades kvar ombord. Man la fram nya bevis i hopp att någon slutligen skulle kunna identifiera vem Dan Cooper var (FBI har aldrig trott att han överlevde fallskärmshoppet)¹¹. Men FBI:s ansträngande till trots, så är man inte närmre än vad man var 30 år sedan med lösa fallet med flygkaparen som försvann.

JIMMY HOFFA – FACKPAMPEN SOM INTE KOM HEM TILL MIDDAG

Hoffa var själv en man med internationella rötter. Pappa var ifrån Polen, mamma var irländsk. Fadern, som arbetade inom

gruvindustrin avled 1920, när Jimmy var sju år gammal, och Hoffa blev tvungen att bli vuxen snabbt och hjälpte till att försörja familjen genom att arbeta med småjobb efter att skoldagen var slut.

1924 flyttade familjen till det arbetarklasstäta området i västra Detroit. Bland grannarna så blev Hoffa ofta retad och kallad ”bondläpp” och dylikt. Detta var ett problem som han löste med sina knytnävar, något som gav Hoffa respekt och status¹².

Jimmy hoppade av skolan precis innan ”den stora börskraschen” bröt ut 1929, något som drabbade bilindustrin i Detroit mycket hårt och snart var en tredjedel av alla arbetstillfällen borta, den högsta siffran i hela USA. Att få ett arbete under dessa tider var svårt, men en som lyckades var Jimmy Hoffa, som vid sjutton års ålder fick anställning på ett lager¹³.

Men allt var inte en dans på rosor. På arbetsplatsen fanns det en hänsynslös förman som hade som vana att avskeda folk utan vidare. Men tanken att stå utan att stå utan arbete i en stad som Detroit var inget som roade Hoffa och hans medarbetare, så de protesterade inte.

Men droppen som fick bägaren att rinna fick kom en dag på våren 1931 då två personer sparkades att inte ha ätit sin lunch på avsedd plats. Hoffa manade till strejk och arbetet stannade av. Efter skrev man under ett nytt avtal som innebar höjda löner och att ingen skulle få sparkas utan orsak.

Året efter fick dock Hoffa sparken efter att ha hamnat i dispyt med en av förmännen på arbetsplatsen. Hoffa ska bland annat vält ut grönsaker och sprejat chefen med olika grönsaksjuicer. Men vid den här tidpunkten var Hoffas namn redan väl känt inom fackliga kretsar, och han fick snart jobb som ombudsman för fackföreningen Teamsters i Detroit¹⁴.

Under sina första år så besökte Hoffa diverse arbetsplatser,

Jimmy Hoffa, tillsammans med sin son, James, som senare skulle gå i faderns fotspår, och bli ledare för Teamsters.

däribland bryggerier och apotek, i Detroit för att värva medlemmar, något som ofta möttes av hårt motstånd från företagarna och Hoffa hamnade i fängelse ett flertal gånger¹⁵.

1957 valdes Jimmy Hoffa som ordförande för Teamsters, en position han hade fram till 1971, och som idag innehas av hans son James. Hoffa var en mäktig, men också kontroversiell som ledare för Teamsters. Han blev ofta anklagad för att ha kopplingar till den undre världen och till slut hinner verkligheten i

kapp Hoffa. 1964 blir Hoffa fälld för mutbrott, och trots tre år av överklagande, så påbörjar han att avtjäna ett 13 år långt fängelsestraff 1967. Men Hoffa behöver inte ens sitta inne halva tiden och släpps efter fem år, 1971 efter att president Richard Nixon kortat ner hans straff¹⁶.

Hoffa var dock under inte glad över det krav som Nixon ställt för hans tidiga frigivning, nämligen att hålla sig borta från alla former av fackliga aktiviteter fram till 1980-talet. Det är oklart vad detta krav kom ifrån, men man tror att det kom ifrån flera högt uppsatta inom Teamsters, fast detta har förnekats

av densamme.

Hoffa försökte då att få gehör för de orättvisa krav han varit tvungen att acceptera, men mycket av det stöd han haft innan fängelsedom, var nu som borta. Han bestämde sig för att börja om där allt startade, i Detroit, där han fick tillbaka en del av sitt forna förtroende¹⁷.

Den 30 juli 1975 hade Hoffa bestämt träff med två maffialeddare vid en restaurang i Detroit, Michigan. Det vad i alla fall det han hade sagt till nära och kära. Deras namn var Anthony Giacalone och Anthony Provenzano och kom från Detroit respektive New Jersey. Hoffa hade berättat att de skulle diskutera om och försöka komma överens om gamla olägenheter, ett slags ”fredssamtal”.

Men Giacalone och Provenzano dök aldrig upp (faktum att ingen av de två hade någon inbokad tid med Hoffa). Och Hoffa kom aldrig hem.

Familjen anmäler snart Hoffa som försvunnen, och inom kort hittar polisen Hoffas bil, som stod på parkeringen vid restaurangen, vilket polisen att dra slutsatsen att Hoffa måste ha föjt med i annan bil, troligen frivilligt.

Polisen hittar dock snabbt en misstänkt, Chuckie O’Brien, som arbetade på Teamsters och var en bekant till både Hoffa och de han skulle möta.

Och det finns en del som pekar på att O’Brien var inblandad i Hoffas försvinnande.

Man vet att O’Brien den dagen ska ha gjort den lite udda leveransen av en tjugo kilos lax till en kollega. Den här uppgiften ska ha hållit han sysselsatt fram till ungefär lunchtid. Därefter vet man att han kom tillbaka till sitt jobb ungefär klockan 16. Vart O’Brien befann vid klockan två, sista gången som ett ögonvittne med säkerhet såg Hoffa, är oklart, och på de ställen där han sagt sig befinna, var det ingen som såg han.

Senare på kvällen så lämnade O'Brien in sin bil för att få kupén rengjord. Han sa att han ville få bort de fläckar som laxen lämnat kvar.

FBI la mycket resurser på Hoffas försvinnande och man hade snabbt klar sin bild av händelseförloppet. Man ansåg att O'Brien skulle ha plockat upp Hoffa och fört hon till ett hus i närheten, där attentatsmän legat i bakhåll och dödat Hoffa. Motivet ska ha varit man inte velat att Hoffa skulle återfå den makttroll han haft innan. Trots FBIs övertygelse, väcktes aldrig några åtal.

Bristen på framsteg i fallet kan också ha bidragit till den teori som påstår att regeringen ska ha varit inblandad i Hoffas försvinnande.

Anledningen ska ha varit att Hoffa ska ha fungerat som en länk mellan maffian och CIA, bland annat vid mordförsöket på Fidel Castro. Det finns även spekulationer om att samma trio ska varit inblandade i mordet på John F. Kennedy. Kan Hoffa ha burit på information så gravt känslig för den amerikanska regeringen att man tyckte att det var nödvändigt att tysta honom?¹⁸

En person som under många arbetat åt Hoffa, Joe Franco, påstår sig ha befunnit sig, utan Hoffas vetskap, på restaurangparkeringen dagen då Hoffa försvann. Han ska sett Hoffa blivit upplockad av två män som ha sett ut som FBI agenter. Man ska dock inte dra några förhastade slutsatser av de här uppgifterna. De finns bland annat inga bevis på att Hoffa ska ha arbetat som en länk till maffian och det är osannolikhet att CIA skulle en så framstående person för ett sådant uppdrag¹⁹.

De senaste tio åren har det dock kommit fram nya uppgifter som gör ovanstående teori än mindre trolig.

2001 meddelar FBI att man har lyckats att läsa av DNA från ett hårstrå som hittats i O'Briens bil. Hårstrået skall ha kommit

från Jimmy Hoffa. 2003 erkände en nära vän till Hoffa, Frank Sheeran, att han mördat Hoffa efter påtryckningar av maffian. Man var orolig att han skulle maffians affärer Teamsters. Det är dock osannolikt att vi någon gång får fullständig klarhet i händelseförloppet runt Hoffas försvinnande²⁰.

Jimmy Hoffa förklarades död, på dagen sju efter att han försvunnit, 1982. Hoffas mellannamn var Riddle, gåta på engelska, ett namn som än idag präglar Jimmy Hoffas öde.

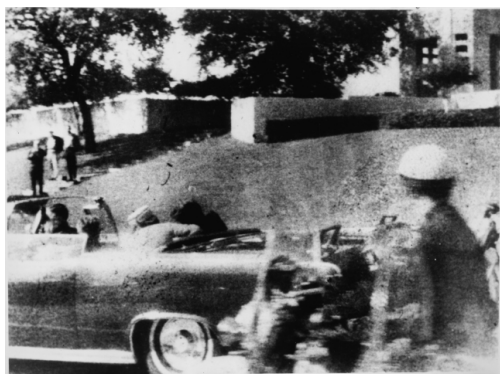
MORDET PÅ JOHN F. KENNEDY

- MORDET SOM CHOCKADE EN HEL VÄRLD

USA hade fått sin yngsta president genom, 43 år gammal, karismatisk, och med ett utseende likt en filmstjärna, och med sin vackra och välklädd hustru, Jacqueline, så hade politik plötsligt blivit intressesant för gemene man.

I november 1963, så var paret på en resa i delstaten Texas, som var ett starkt demokratiskt fäste, och presidenten var därför inte speciellt populär i delstaten.

Den 21 november hade paret besökt Houston, ett besök som hade gått över förväntan¹. Nästa stopp på rundresan var Dallas. Kennedy hade blivit varnad att åka dit av en nära förtrogen, senator William Fulbright, men man struntade i varningen, och på morgonen dagen efter landade presidentens Air Force One på en flygplats utanför Dallas².

Bråkdelen av en sekund att John F. Kennedy träffats av det andra, och dödliga skottet.

Det var en fin och klar höstdag i Dallas, och bestämdes det att kortegen genom Dallas skulle köras i en öppen limousin. Ett ödestiget misstag skulle det senare visa sig. I limousinen satt också Texas guvernör John Connally och hans gemål Nellie.

Omkring 12:30 lokal tid (19:30 CET), svängde kortegen in på ett öppet område i stadens centrum, Dealey Plaza³. En entusiastisk och glad skara möter presidentparet, kanske var hoten från senator Fulbright felaktiga?

Kortegen passerar förbi en sju våningar hög lagerlokal för skolböcker, och plötsligt smäller flera skott av i en snabb följd. Guvernör Connelly känner att han har blivit träffad, och i nästa ögonblick verkar John Kennedys huvud till synes explodera i en sky av blod, och fullständigt kaos utbryter. Kortegen accelererar från platsen, och inom fyra minuter anländer presidenten till Parkland Memorial Hospital, där han blir dödförklarad klockan 13:00⁴.

Ungefär fyrtio minuter efter avrättningen på Kennedy, så grips Lee Harvey Oswald för mordet poliskonstapeln J. D. Tippit, på en biograf, omkring fyra kilometer från Dealey Plaza⁵.

Tippit hade fått ett signalement på den misstänkte, och ser Oswald, som stämmer in på signalementaet, gåendes. Han ropar till Oswald att stanna, varvid ordväxling utbryter. Tippit stiger ur sin bil, varvid han blir skjuten fyra gånger av Oswald.

I Oswalds plånbok, så hittade polisen två stycken ID-kort, ett med hans riktiga namn, och ett med namnet "Alek Hidell"⁶.

När det snart skulle det framgå att Oswald var anställd på det skolbokslager, som vittnen sa att de hade hört skott komma ifrån, så insåg man han skulle kunna vara attentatsmannen.

Den 24 november, så skulle Oswald flyttas från häktet till ett statligt fängelse. Trots att man hade fått hotbrev, så ansåg att man att det var tillräckligt säkert att ta ner honom i källaren på polisstationen, för att sedan föra honom vidare, i en omärkt polisbil. Man hade dessutom ordnat så att pressen skulle kunna vara närvarande, och vid tiden för överflyttandet skulle över 100 personer, poliser och journalister trängas nere i källaren.

En av dem som befann sig där var Jack Ruby, en nattklubb-sägare, med kopplingar till maffian. Plötsligt drar Ruby fram en revolver, och yttrar orden "you killed my President, you rat", och skjuter Oswald i magen.

Medvetslös, förs Oswald till Parkland Memorial Hospital,

Ögonblicket då den misstänkte mördaren Lee Oswald skjuts till döds av Jack Ruby.

dir presidenten hade först två dagar tidigare, där han avlider någon timme senare⁷.

Endast drygt en vecka efter mordet, så tillsätter den nyblivne presidenten Lyndon B. Johnson Warrenkommissionen, som får till uppdrag att utreda mordet. Det skulle dröja närmre två år innan rapporten var klar, och det man kom fram till var att det inte hade skett någon konspiration, utan att både Lee Harvey Oswald och Jack Ruby agerat på egen hand. Men kritik skulle läggas fram mot denna 888-sidor långa rapport⁸.

En av de mer framstående kritikerna var Jim Garrison, som var allmän åklagare i New Orleans. Han gjorde det till sin livsuppgift att lösa mordet, och för honom var saken klar, Oswald hade aldrig avlossat skott mot presidenten, och var därför oskyldig, och det som inträffade den 22 november 1963 var en statskupp⁹. Det här skulle han vidhålla fram till sin död 1992

¹⁰

Garrison trodde att Kennedy föll offer kupp som planerad av CIA, och att mordet mörklades av likasinnade av FBI, Secret Service, presidentens privata säkerhetsstyrka, och den amerikanska försvarsmakten¹¹.

Garrison ansåg att syftet skulle ha varit att hindra Kennedy att bli vän med Sovjetunionen och Kuba, och därmed få slut på det kalla kriget. Han ansåg också att det behövdes en ny, och öppen utredning för att reda ut frågetecken runt mordet.

Som förstått, så möttes inte Garrisons anklagelser inte väl, och fick utstå kritik från media och den amerikanska regeringen. Jim Garrison skulle skriva flera böcker om ämnet, och hade även en liten cameo-roll i Oliver Stones succéfilm JFK från 1991.

2003 gjordes en den amerikanska motsvarigheten till svenska SIFO, Gallup, en undersökning om var dem trodde om mordet. 71 procent svarade att de inte trodde att Oswald agerade

ensam. 37 procent att maffia var inblandad, 34 procent trodde att CIA var involverade i mordet på John F. Kennedy¹².

Så, vilka detaljer är det som gör folk skeptiska? Även om Warrenkommissionen är säker på sin sak, så finns det frågor som man skulle kunna ställa sig.

Varför skulle Oswald gå till en biograf efter att ha mördat USAs president, och sedermera en polis? Vore det inte mer passande att så snabbt som möjligt försöka fly, och försvinna?

Varför hotades och trakasserades ögonvittnen till mordet av FBI?¹³

Varför lär man förhöra Oswald under tolv timmar, utan att anteckna något av det sagts?¹⁴

Varför tilläts inte Parkland Memorial Hospital genomföra en obduktion, utan kroppen transporterades till Air Force One, för att genomföra en egen obduktion på ett militärsjukhus?¹⁵

Varför försvann Kennedys hjärna spårlöst efter att obduktionen genomförts, innan någon noggrann undersökning kunnat genomföras?¹⁶

Varför har utredningsmaterial angående mordet hemligstämplats och kommer inte offentliggöras 75 år framåt, och kommer därmed inte vara tillgängligt förrän 2039?¹⁷

Varför påstår Warrenkommissionen att Oswald agerade ensam, när det senare visat sig vara omöjligt att skjuta tre skott med det gevär som mördaren använde, ett Mannlicher-Carcano-gevär med kikarsikte, inom de sju sekunder som Warrenkommissionen angav att det tog?¹⁸

Varför tvättades presidentens limousin innan den läts undersökas?¹⁹

Varför blir Oswald skjuten av Jack Ruby innan han hinner ställas inför rätta?

Hur kunde den så kallade ”magiska kulan” lämna fyra skottsår? Den andra kulan skall alltså, enligt Warrenkommis-

sionen, träffat presidenten i nacken, gått ut genom halsen, därefter genom guvernör Connallys rygg, sedan genom hand, för att slutligen borra sig in i guvernörens lår²⁰. En minst sagt osannolik händelse.

Det här är bara ett fåtal av de frågor som förblivit obesvarade, och har därför hjälpt till att spä på konspirationsteorierna runt mordet på Kennedy.

Med nästan tre fjärdedelar av den amerikanska skeptiska till Warrenkommissionens slutsats, så vore det kanske tid för att göra en ny och oberoende undersökning.

Idag är ingen som satt i limousinen vid liv, och när material omkring mordet offentliggörs 2035 kommer i stort sätt alla ögonvittnen från novemberdagen att vara otillgängliga.

Med det faktum att allt fler huvudvittnen försvinner, så är frågan, om vi någonsin kommer att få veta sanningen om vem som verkligen mördade John F. Kennedy?

ZODIAC KILLER

- GFGDFGDFG

Han har blivit kallad USA:s mest mytomspunne seriemördare genom tiderna. Under några år i slutet av 1960-talet satte han skräck i norra Kalifornien, i synnerhet området runt San Francisco.

Historien tar sin början den 20 december 1968 på en strax utanför staden Benicia, ungefär 40 kilometer nordöst om San Francisco.

Två High school elever, Betty Lou Jensen och David Faraday, hade varit på sin första date, och klockan är ungefär 22:15, när Faraday stannar sin bil på ett ställe ofta besökt av ungdomar i deras ålder¹.

Ungefär 45 minuter senare,, strax efter klockan 23:00, hittas parets kroppar av en som bodde i närheten. Polis kallas till platsen, men man lyckas inte at säkra några spår, men man lyckas skapa ett möjligt händelseförlopp.

Strax innan klockan 23:00 skall en andra bil anlant och när-

Teckning av Zodiac vid Lake Berryessa gjort efter Bryan Hartnells vittnesmål.

mat sig Faradays bil, möjligen kanske tvingat paret ut ur den. Faraday verkar ha blivit skuten så fort han tagit sig ur bilen. Man tror att Jensen försökte att fly, men hittades död endast tio meter ifrån bilen, skjuten med fem skott i ryggen. Mördaren skall därefter ha lämnat platsen.

Strax innan midnatt på den amerikanska nationaldagen, den 4 juli 1969 blir Darlene Ferrin och Michael Mageau beskjutna när de precis parkerat sin bil på en golfklubb i närheten av staden Vallejo, Kalifornien, bara några kilometer ifrån där Faraday och Jensen skjutits till döds ett drygt halvår tidigare².

Mageau, som överlevde skotten, berättade att mördaren hade ställt sin bil på en parkeringsplats i närheten, och närmat sig parets bil, och lyst en ficklampa i bådars ögon, innan han avlossade flera skott mot de båda på nära håll.

Ungefär 40 minuter efter midnatt får polisen i Vallejo, in ett samtal från en man rapporterar och tar på sig ansvaret för attacken. Han säger även att det var han som låg bakom dubbelmordet på Faraday och Jensen. Man lyckas spåra samtalet till en telefonkiosk endast några kvarter från polisstationen, men närmre kommer man aldrig förbrytaren³.

Den sista dagen den månaden får tre olika tidningsredaktioner i området runt San Francisco motta tre stycken olika,

men mystiska brev. Brevet innehöll information om mordet på Faraday och Jensen, samt attacken på Ferrin och Mageau. Brevet innehöll ungefär samma information, men var formulerade på olika sätt. Alla brev innehöll dock detaljer som det var omöjligt för någon annan än polisen och mördaren att känna till.

I alla de tre breven fanns också en tredjedels kod, som, när det hade lösts och blivit sammansatt, fanns ett meddelande att läsa. Tillsammans med koden fanns också ett meddelande som krävde att koden skulle bli publicerad på tidningens förstasida fredagen den 1 augusti, annars skulle han ge sig och ”mörda ett dussintal människor över helgen”. Som författaren krävde, så publiceras koderna på förstasidorna, och det blev så att koden kom att lösas av två privatpersoner; Donald Harden och hans fru, Bettye⁴.

I den tolkade koden kan man läsa följande text (översatt till svenska, och som det är skrivet):

”Jag tycker om att döda eftersom det är så mycket kul Det är mycket roligare än att vilda djur i skogen eftersom människan är det farligaste djuret av dem alla att döda något ger mig den mest upphetsande upplevelsen det är till och med bättre än att sätta på en tjej den bästa delen är när jag dör så kommer jag att återfödats i paradiset och alla de människor jag dödat kommer att bli mina slavar Jag kommer inte att ge er mitt namn eftersom ni kommer att försöka att sakta eller stoppa mig från samla mitt efterlivs ebeo riet emeth hpiti”

I ett tre sidor långt brev som landade i tidningen San Francisco Examiners inbox den 5 augusti, hade författaren också valt att använda sig av namnet ”Zodiac”, det namn som pressen kom att använda framöver. Det här brevet innehåller betydligt mer detaljer om mordet än i de tre föregående breven, och han avslutar brevet med en symbol som liknar ett hårkors, en sym-

bol som i framtiden kom att känneteckna Zodiacmördaren⁵.

Den 27 september 1969 hade Bryan Hartnell och Cecelia Shephard bestämt sig för att ha en picknik ute på en liten, kallad Twin Oak Island. Efter en tid så upptäcker Cecelia någon som smög omkring bland träden. Han skall ha varit klädd i en bisarr klädsel, med en huva. Mannen närmar sig de båda och hotar dem med pistol och säger att han tänker råna dem. Både Bryan och Cecilia blir bundna, och när dem tror att allt är över, så blir de attackerade med kniv. Cecilia blev knivhuggen tio gånger i mage och rygg, och avlider några dagar senare. Bryan får sex stycken knivhugg, alla i ryggen, och kunde berätta historien vidare.

Bryan berättar att efter knivhuggen, lämnar mannen stilla platsen, och med hjälp av en svart markeringspenna skriver han sin symbol (hårkorset) och ”Vallejo/12-20-68/7-4-69/Sept 27-69-6:30/by knife.”, vilket är datumen och platserna för de tidigare mordena, samt det han just begått, på Bryans bil⁶.

Polisen fick senare in ett telefonsamtal från den misstänkte mördaren som rapporterade om brotten, i samma anda som vid det föregående brottet. När man lyckas spåra, och hitta den telefonkiosk som telefonsamtalet gjordes ifrån, så lyckas man säkra spår från en handflata. Man har dock aldrig lyckats matcha det med någons misstänkts.

Paul Stine var en helt vanlig taxichaufför i San Fransisco i slutet av 1960-talet. Den 22 oktober plockad Stine upp en man. När taxin kört en bit plockar passageraren fram en pistol och sköt Stine i huvudet, och tog Stines plånbok, bilnycklar, och rev bort en del av hans tröja. Brottet observerades av tre stycken tonåringar, som kontaktade polisen, samtidigt som brottet begicks. Mannen torkade av taxin lite, innan han begav sig ifrån brottsplatsen. Trots att polisen är snabbt på plats, tack vare ögonvittnena, lyckas man inte gripa någon misstänkt. Däremot

lyckas man, tack vare ungdomarna, att skapa en fantombild över den misstänkte, en bild som blir vida spridd i media⁷.

Mordet på Paul Stine är det sista mordet, som polisen med säkerhet kan säga begicks utav ”Zodiac”

Under hösten 1969, så fortsätter ”Zodiac” att skicka brev, och även olika kryptogram. Ett 340 ord lång kod från den 8 november har förblivit olöst.

Drygt ett halvår efter mordet på Paul Stine, den 22 mars 1970, så lyckas Kathleen Johns fly från en man som hotar att döda henne och hennes tio månader gamla dotter. Mannen skall ha erbjudit sin hjälp att köra dem till närmsta bensinstation, efter att bilen stannat i närheten av staden Modesto i Kalifornien. Efter att ha kört förbi en bensinstation, och efter att ha fortsatt irra runt med bilen i ungefär 90 minuter, stannar mannen bilen och hotar Johns och dottern till livet. Efter att de båda flytt, kör mannen i väg. Jones och dottern lyckas få lift närmsta polisstation, där de anmäler brottet.

Dagen efter brottet, då Jones hörs av polisen, ser hon fantombilden från mordet på Paul Stine, och menar att det var samma man som kidnappade henne och dottern under gårdagen⁸.

”Zodiac” fortsatte att skicka brev under resten av 1970. I många av breven skrev han om de mord han begått. Han skriver bland annat om ett flertal brott, som polisen ursprungligen inte kopplade till ”Zodiac”, men som han i breven, tar på sig skulden för. Alla hans brev avslutas med hans kännetecken, ett hårkors.

I ett brev från juli, påstår han att han dödat 13 stycken, men polisen bara känner till fem stycken mord. Men i brev som skickats under året berättade ”Zodiac” om ett flertal brott, där det saknades misstänkt, och som polisen ursprungligen inte kopplade till ”Zodiac”, men som han i breven, tar på sig skulden för⁹.

Under de följande åren på 1970-talet kommer det in flera brev från ”Zodiac”, där han skriver stolt om brott han begått. I ett brev från slutet av januari 1974 skriker han: ”Me (Jag) = 37, SFPD (San Francisco Police Department) = 0”. Man spekulerar i att hans siffra syftar på antalet mördade, vilket skulle göra ”Zodiac” än av de värsta seriemördarna i USAs historia. Det är det sista brevet med säkerhet ha kunnat koppla till ”Zodiac”.

Amerikansk polis har under åren lagt stora resurser av att avslöja ”Zodiacs” verkliga identitet. Man uppskattar att man från i slutet av 1960-talet, fram tills i mitten av 1970-talet, så undersökte man över 2500 misstänkta, men alla kunde släppas snart i brist på bevis.

Den person som man dock la ned längst tid på var en man vid namn Arthur Leigh Allen. Allen föddes 1923 i Honolulu på Hawaii. I början 1960-talet arbetade Allen som lågstadielärare på en skola i centrala Kalifornien. Allen fick dock sparken efter en tid, då han ertappades med att vapen i sin bil på skolan. 1974 kom Allen återigen i kläm med lagen, då han blev fälld för att ha ofredat en ung pojke, och hamnade på en sjukhus psykiatrisk vård, där han släpptes fri efter tre år, i augusti 1977. Arthur Leigh Allen avled i njursvikt den 26 augusti 1992, 58 år gammal¹⁰.

Den mesta av bevisningen mot Allen är uppbyggd på indicier. Författaren Robert Graysmith har skrivit flera böcker om ”Zodiac”, och har lagt fram flera indicier som enligt han tyder på att Allen skulle vara seriemördaren.

Till exempel skall Allens skorstorlek och handskar matchat de fotavtryck och handskar utredarna fann i samband brottsutredningen.

Allen skall också ha burit en klocka som hade namnet Zodiac, och vars logotyp var en cirkel med ett kors i, samma symbol som användes i breven som Zodiac skickade.

Ett annat ”bevis” skall ha varit att Allen i ett förhör sa att hans favoritbok var en som handlade om en man som jagade människor i stället för djur, eftersom dem är smartare och farligare än vilda djur.

Allen har också erkänt att han hade blodiga knivar den dagen mordet Cecilia Shephard och knivvåldet mot Bryan Hartnell ägde rum. Enligt Skulle blodet ha kommit från kycklingar¹¹.

1991 kommer ytterligare anklagelser från Ralph Spinelli att Allen skulle ha berättat för Spinelli i oktober 1969 att han var ”Zodiac”, och för att bevisa det skulle han mörda en taxiförare i San Fransisco. Bara några dagar senare mördas taxichauffören Paul Stine. Mördaren tog, som nämnt ovan, Stines plånbok, bilnycklar, och rev bort en del av hans tröja med sig från brottsplatsen. Enligt Spinelli, skulle det här varit bevis för att verkligen var Allen som var ”Zodiac”.

Trots alla anklagelser och indicier, har ingen någonsin kunnat koppla Allen fysiskt till någon av brottsplatserna. 2002 försöker man att matcha hans DNA mot DNA man hittat på ett av breven, det kom tillbaka negativt. Handstilen som Allen hade, skall enligt experter, inte varit lik den handstil som användes i Zodiacbreven. Allen skall också ha klarat av ett lögn-detektortest och ett handavtryck som hittades i samband med mordet på Shephard har också matchats mot Allens. Det passade inte¹².

Som nämnt ovan, så gick polisen igenom över 2500 misstänkta, men var aldrig kapabla att kunna koppla någon fysiskt till brotten. Idag har vi inte kommit mycket längre i utredning, som än idag är öppen för nya tips. Det återstår att se om det om vi någon gång kommer att få reda på ”Zodiacs” verkliga identitet, eller om den för evigt kommer att ligga i det fördunkla .

JACK UPPSKÄRAREN

- EN ÖVER HUNDRA ÅR GAMMAL MORDGÅ- TA

Det kan vara en av vår tids största mordgåtor. En seriemördare som smög omkring i Londons gränder skulle sätta skräck i befolkningen under hösten 1888, och trots att över hundra år har gått, så har man kunnat ge mördaren någon identitet, men än idag så ger namnet ”Jack Uppskäraren” kalla kårar.

Det är sensommar i London 1888, och strax innan fyra på morgonen den 31 augusti, så var körkarlen Charles Gross på väg till sitt arbete. I närheten av sin arbetsplats hittar han något som skulle visa sig vara en svårt styckad kvinnokropp¹. Gross lyckas tillsammans med en kollega, att tillkalla uppmärksamheten från poliskonstapeln Jonas Mizen, som följer de båda tillbaka till kvinnokroppen. En annan konstapel, John Neil, hade sett kroppen på håll, och var på plats när Gross och de

FINDING THE MUTILATED BODY IN MITRE SQUARE

Samtida tidningsillustration som visar upptäckten av det första offret, Mary Ann Nichols.

för ”Pretty Polly”, utan en fast adress⁴. Det man inte visste då var Nichols var det första av fem kända offer som skulle kopplas till Jack Uppskäraren.

Bara drygt en vecka senare, på morgonen den 8 september, så hittar körkarlen John Davies en kvinnokropp på sin bakgård, när han är på väg till sitt arbete. Polis kallas till platsen, och kan snabbt dra slutsatsen att skadorna på kroppen är mycket lika de som hittats på Nichols en vecka tidigare, men att denna gång så var kroppen också styckad⁵.

Dagen så lyckas man identifiera kroppen som den till den 47 åriga Annie Chapman, som livnärt sig, precis som Nichols, på prostitution⁶.

Mordet på Chapman skulle sända en chockvåg igenom Londons gator, och paranoian spreds, man började kolla snett på sin granne, kunde han kanske vara mördaren? Polisen får dock in gott om tips, men i de flesta fall var de helt värdelösa, och människor rädsla över går snart till ilska mot polisen, för att dem till synes lät en mördare gå fri⁷.

Och dem skulle inte få det lättare

andra kom tillbaka².

Kroppen var inte styckad, men det fanns ett djupt skärsår på halsen, och hennes mage hade skurits upp så hennes tarmar blottades³. Senare samma dag lyckas man att fastställa kroppens identitet till Mary Ann Nichols, en 43 årig prostituerad, som i området kallades

Omkring klockan 01:00 den 30 september, hittas en svårt sargad kropp efter en kvinna. Men det skulle inte sluta, endast tre-kvart efter att första kroppen, hittas även en annan kropp. Skadorna på de båda kropparna bar många likheter med som hittades vid mordet på Nichols och Chapman. Den första kroppen identifieras att vara Elisabeth Stride, den andra som Catherine Eddowes⁸. Till synes hade ett dubbelmord begåtts, och antalet offer låg nu på fyra.

I motsats till de andra, så föddes Elisabeth Stride inte i England, utan i stadsdelen Torslanda på ön Hisingen, på den svenska västkusten. Hon föddes som Elisabeth Gustafdotter den 27 november 1843. Inte mycket är känt om hennes liv i Sverige, men man vet att hon den 7 februari 1867 lämnade Sverige för att emigrera till England⁹. Livet i England kanske inte blir så lyckat som hon trott, och efter en skilsmässa, blir hon tvungen att ta in på härbärge, och försöka att livnära sig på prostitution¹⁰.

Även om de föregående mordet var brutala, så skulle det visa sig att det värsta ännu ej vad kommet.

Över en månad passerar, och den värsta paniken bland Londons invånare börjar lägga sig. Drygt en vecka in i november, den 9:e, så hittas kroppen efter den prostituerade Mary Jane Kelly i hennes lägenhet. Det mord som begått är sannerligen brutalt; hennes hals var skuren ner till ryggraden, och stort hela hennes buk hade tömts på organ. Hennes hjärta saknades också¹¹. Hon skulle bli Jack Uppskärarens sista offer.

När det gällde jakten på en misstänkt, så hade polisen inte mycket att gå på.

Under tiden för mordet så hade polisen i London fått in över hundra brev angående mordet. Många påstod ha skrivits av mördaren själv, men det är tre stycken som sticker ut, och som av forskare anses mest trovärdiga.

Det första brevet hade skickats till nyhetsbyrå i London, och anlände till dem den 27 september, alltså endast tre dagar innan dubbelmordet den 30 september.

I brevet, som skulle bli känt som ”käre chef”-brevet, så hånar författaren polisens försök att fånga mördaren. Författaren beskriver också hur mord personen gått till, och hur han planerar att fortsätta. Brevet är undertecknat Jack Uppskäraren, första gången denna term användes.

Den kanske mest kända brevet landar i chefsutredaren George Lusks brevlåda den 16 oktober. Inte bara brevet anlände den dagen, brevet levererades med en liten låda, med en halv njure, konserverad i vin¹². Det skulle visa sig att det var Catherine Eddowes ena njure. Brevet lydde som följande:

”Från helvetet

Herr Lusk

Jag skickar dig en halva av den njure som jag tog från en kvinna, sparade den till dig. Den andra stekte och åt jag. Det var mycket gott. Jag kanske kommer skicka dig den blodiga kniv som dödade den, om du bara väntar lite längre.

signerad

Fånga mig när du kan, Herr Lusk”¹³

Det tredje, men kanske det minst trovärdiga av dem, anländer till rättsläkaren Thomas Openshaw, som var den läkare som genomförde undersökning på den njure som anlände tillsammans med ”Från helvetet”-brevet, den 29 oktober. I brevet skriver signaturen Jack Uppskäraren att han hade rätt angående njurens ägare, och att signaturen var villig att skicka fler kroppsdelar¹⁴.

De tre trovärdiga breven från mördaren, är några av få bevis som man har kunnat koppla till morderna i London, och polisen i London skulle inte göra några större framsteg under åren som gick; inga gripanden har gjorts och ingen har blivit åtalad för

morden¹⁵.

Under åren som gått, så har man försökt att skapa en gärningsmannaprofil för mördaren.

Det man vet är att det rörde sig om en man, troligtvis med kunskaper i anatomi, Men så mycket mer är inte känt. Det finns dem som spekulerar i att mördaren hyste ett hat mot kvinnor, men det är inget som är klart¹⁶.

Misstänkta till morderna fanns redan då, och ett antal skulle under åren läggas till av amatördetektiver som grävt i fallet, och sammanlagt har man närmre hundra olika misstänkta, av olika grad. Till några av dem mer spektakulära tillhör Prins Albert Victor¹⁷ och den brittiske konstnären Walter Sickert¹⁸, men inga bevis har lagts fram för att koppla någon av dem till morderna. En hel bok skulle kunna avsättas för att beskriva alla misstänkta, varför just dem är Jack Uppskäraren, eller varför dem inte är det.

Det har skrivits ett dussintals böcker, och ännu fler TV-program, om Jack Uppskäraren, alla med en egen tolkning till morderna och vem som utförde dem.

Men Jack Uppskärarens identitet har förblivit okänd till idag. Och spekulationerna om personen som hemsökte gränderna i East End lär fortsätta.

DEN FELANDE LÄNKEN?

BIGFOOT

Han är mellan två och tre meter hög, har en matchvikt på över 200 kilo och efterlämnar fotspår över 40 cm långa. Han går under smeknamnet Bigfoot. Nej, det här inte någon amerikansk fribrottare vi talar om, utan en legendarisk apliknande varelse som sägs driva runt i nordvästra USA.

Den amerikanska ursprungsbefolkningen har sedan urminnes tider berättat historier aplik jätte som levt i samstånd med människan. Det skulle dröja fram till mitten av 1800-talet innan vi i väst började uppmärksamma och anteckna dessa historier.

1924 påstår sig guldletaren Albert Ostman att han ska kidnappad från sin sovplats av en storgigant Bigfoothane och fördd till dennes gömställe. Ostman säger också att hanen ska ha presenterat honom för medlemmar i hanens familj. Efter några dagar lyckades han få hanen att äta tobak, varav förvirring utbröt i familjen, och Ostman lyckades fly. Historier lik den här tämligen vanliga, men mycket svåra att säkerställa att de verkligen ägt rum. De bör därför lämpligtvis tas med en nypa salt¹.

Den moderna ”Bigfooteran” kan man säga började 1958 med några anställda hittare flera enorma fotspår vid sin arbetsplats i nordvästra Kalifornien. Till en början är det bara en lokal ny-

het, och lokaltidningen publiceras en bild på en avgjutning av ett av fotspår tillsammans med av de som först såg dem. Historien plockas snart av Associated Press och sprids sedan som en löpeld över världen. I detta tidsspann myntas också namnet Bigfoot, efter de stora avtryck som varelsen lämnat efter sig².

Men varelsen som skapade spåren var dock mycket mer mänsklig.

2002 kom lokalbon Michael Wallace ut med uppgifterna att fotspåren skall ha varit skapade av hans far, Ray Wallace. Ray hade gått bort tidigare under året, och det var en önskan från honom att sanningen om fotspåren skulle komma fram. Ray skall tillsammans med en vän skurit ut en halvmeter långa fötter i trä som han sedan kunde sätta fast på sina skor och skapa till synes realistiska fotspår³.

Och det är inte bara fotspår som har förfalskats genom åren.

Ett vida spritt fotografi (sök Wild Creek Bigfoot på internet) som visar en stor hårig varelse, till synes utan nacke, ståendes nära ett vattenbryn. Bilden skall vara tagen av en anonym skogsvaktare vid foten av Mount Rainer i delstaten Washington den 11 juli 1995. Fotografiet ses av många som ett av de bästa för bevisen för Bigfoots existens.

Den här informationen får vi från mannen som köpte bilden, Cliff Crook, som i kyrptozoologiska kretsar är vida känd som en notorisk bluffmakare, med både fotografier och påstådda avgjutningar av fotspår i sin repertoar. Skogsvakten skall själv

Den berömda filmrutan 356 i Pattersson-filmen, då varelsen tittar mot kameran.

inte velat bli uppmärksammat, och därför sålt fotot i god tro till Cliff Crook.

Crook marknadsförde själv, till en början, fotografiet som ett skarpt och äkta bevis för att Bigfoot verkligen fanns. Han skall även ha försökt att sälja det för en stor summa pengar. Idag har dock Crook intagit en mer avvaktande ton om sitt fotografi, då ingen trodde på hans historia, och många skeptiker tror idag att det var Crook själv tagit bilden genom att använda sig av en liten modell som han själv ställt intill vattnet⁴.

Det kanske mest kända, och kontroversiella, framlagda beviset för Bigfoot är dock en dryg minut lång skakig 16 mm:s film från 1967.

Den gryniga sekvensen filmades den 20 oktober 1967, i ett skogsområde kallat Bluff Creek i norra Kalifornien, av Roger Patterson. Roger, som efter att ha läst en artikel i den amerikanska tidskriften "Life" om Bigfoot, blivit besatt av denna varelse. Efter att ha lånat en kamera, så bestämde sig Roger, tillsammans med sin kamrat Bob Gimlin, att de skulle filma en dokumentär om denna pälsklädda jätte. De hade båda ritt runt i området under flera dagar och filmat diverse bakgrundsmaterial till dokumentären⁵.

Men plötsligt, tidigt på eftermiddagen den 20 oktober, får de syn på en upprättgående varelse som sakta rör sig över en ut-

Rick Jacobs fotografi från september 2007. Dock tror man sig att det endast rör sig om en björn.

torkad flodbädd. Patterson hoppar snabbt av hästen och börjar filma. Gimlin sitter kvar på sin häst, med geväret redo, ifall något skulle gå fel.

Patterson lyckas filma ungefär en minut film av varelsen innan den försvinner i skogen. Vid ett kort ögonblick vrider varelsen på huvudet, som om den uppmärksammar den mänskliga närvaron, men verkar inte bry sig, utan fortsätter lugnt vidare⁶.

Vad filmen egentligen visar har varit föremål för diskussion ända sen den dag den filmades. Även om majoriteten av kunniga inom området är skeptiska, däribland kryptozoologins ”fader” Bernard Heuvelmans, och tror att det bara är människa förklädd till en apa, så finns det dem som tror att det som syns på bilderna faktiskt är en icke katalogiserad varelse. Filmen har studerats noggrant åtskilliga gånger av olika personer och team, men man har aldrig kunnat ge något entydigt svar om vad som egentligen syns på filmrullen⁷.

2004 gick den storväxte Bob Heironimus, som var 26 år 1967, ut med uppgiften om Patterson hade erbjudit honom 1000 dollar för att klä i sig en apförklädnad och medverka i en dokumentär som Patterson skulle filma. Heironimus sa i samtida intervjuer att han ”var trött på att ljuga efter 34 år”. Heironimus har dock inte kunnat lägga fram några fysiska bevis för sitt påstående⁸.

Och vad som egentligen syns på den gulnade 16 mm:s rullen från 1967 förblir ett mysterium. Vad säger de som var på plats den höstdagen 1967 då om händelsen? Roger Patterson avled i cancer redan 1972 och Bob Gimlin ställer sällan upp på intervjuer och pratar om incidenten. De båda ska dock ha framhållit att filmen är äkta och inte förfalskad.

Frågan om Bigfoots existens har dock också varit minst lika aktuell på senare år.

Den 16 september 2007 fångar en självutlösande kamera, monterad på ett träd omkring 18 mil nordväst om Pittsburgh, Pennsylvania, en bild (sök ”Pennsylvania Bigfoot”) som kanske är lika mystisk och kontroversiell som den ovanstående filmen. Kameran hade monterats av den erfarne jägaren Rick Jacobs. “Jag har jagat i flera år, men jag har aldrig sett något liknande”, sa Rick Jacobs, mannen som monterat kameran, i en intervju.

Jacobs skickade bilden till den oberoende organisationen Bigfoot Field Researchers Organization (BFRO). Ordföranden för gruppen, Paul Majeta, tror att det är en ung Bigfoot som fastnat på bilden.

Men BFRO fick snabbt tillbaka ett svar Pennsylvanias jaktkommission som anser att det inte råder någon tvekan om vad det är som syns på bilden. Enligt dem så skall det vara en björn med en allvarlig hudsjukdom som den att tappa all sin päls⁹.

I början augusti 2008 kommer det sensationella nyheter ut ur en amerikanska delstaten Georgia. Två jägare, Matthew Whitton och Rick Dyer, säger sig ha hittat kroppen av en död Bigfoot. Jägararna säger också att de fraktat kroppen hem och förvarar den i frysbox. Den här sensationella nyheten sprider sig snabbt över världen. Lika snabbt skapas skepsis åt deras påstådda upptäck¹⁰.

Den 15 augusti meddelar de båda jägarna att de ska publicera båda bilder på kroppen, samt ett medföljande DNA-bevis. Och i och med detta, så börjar historien falla samman. Som lovat presenterar man bevisen, men DNA:t visar sig vara en blandning mellan DNA från en människa och en pungråtta, inte liknat det ett DNA från mytomspunnen varelse. Den slutgiltiga spiken i kistan är när kroppen visar sig bara vara en kostym från en amerikansk shoppingsida. Sedermera har jägarna vägrat att kommen tera händelseförloppet¹¹.

Är detta ett fotografi av stinkapan, taget av en anonym fotograf i Florida 2000?

I dag är de flesta vetenskapsmän skeptiska mot att en varelse som Bigfoot ens skulle kunna existera. Dem tar oftast upp följande punkter: Bristen på fysiska bevis; vi har ännu inte lyckats säkerställa en DNA profil. Vi har heller hittat någon kropp, eller ens ett ben från denna pälsklädda varelse. Vi saknar alltså fysiska bevis.

Ett ofta förbisett problem inom kryptozoologin är att det krävs mer än en varelse för att en population skall kunna överleva. Forskare har uppskattat att de skulle behöva finnas tusentals Big-

foots för att kunna upprätthålla en frisk population. Och hur tusentals varelses skulle kunna undkommit en upptäckt under århundranden är högst osannolikt. Tusentals djur måste ju också lämna spår efter sig, som till exempel avföring, boplatser, matrester och så vidare, något vi trots år av noggrant letande, inte lyckats hitta¹².

DEN FÖRSKRÄCKLIGA SNÖMANNEN OCH ANDRA PÅSTÄDDA PÄLSJÄTTAR

Bland de snötäckta bergstopparna i Himalaya berättas det historier om en varelse till utseendet mycket lik dess nordamerikanska släkting. Här går han under namnet Yeti, eller mer känd som den förskräckliga snömännens, eller kortfattat, snömännens.

I Sverige känner vi dock kanske igen snömannen främst från Hergés seriealbum Tintin i Tibet från 1960. I albumet framställer Hergé, den förskräcklige snömannen som en sympatisk och hjälpsam varelse, han räddar och tar hand om den enda överlevanden från en flygolycka¹³.

Precis som i fallet med Bigfoot, så skall ursprungsbefolkningen berättat historier om den håriga mannen på berget sedan urminnes tider, men det är först på 1800-talet, när vi i väst fick ett allt större intresse av att jaga och utforska i de mytomspunna Himalayabergen, som vi för första gången hör talas om Yetin.

Den första rapporten om fotspår i bergen, kommer från 1889, då den brittiske utforskaren Laurence Waddell, ser några stora fotspår i snön på över 5000 meters höjd. Sherpan som följer Waddell säger att det spår efter en Yeti, Waddell själv trodde att spåren kommer ifrån en björn¹⁴.

Under början av 1900-talet kom det in många rapporter om stora fotspår, 1921 myntas termen ”den förskräckliga snömannen” och intresset för den här mystiska varelsen växer sig allt större. Under en kartläggning av Mount Everest samma år så skall en expedition observerat en stor upprättgående varelse på berget.

Intresset skjuter i höjden när den erfarne bergsklättraren Eric Shipton, meddelar att han inte bara sett fotspåren, utan också tagit fotografier av dem. Bilderna blir förstasidesstoff i tidningar över hela världen. Shipton rapporterade också att han kunde följa ett par fotspår över 1,5 kilometer.

Även de som var först upp på Mount Everest 1953, Sir Edmund Hillary och Tenzing Norgay, berättade att de sett stora fotspår på väg upp till toppen. De båda var dock skeptiska mot Yetins existens. 1975 hävdar polacken Josef Tomaszczuk att han skall ha stått öga mot öga med en snöman i närheten av

Mount Everest. Tomaszczuk beskrev varelsen som att vara orangutanglik med röd päls, och mätt över två meter lång¹⁵.

Finns det några fysiska bevis från denna varelse då? Tyvärr blir svaret lika dystert som när det gäller Bigfoot, alltså inga. Dock påstår Pangboche-klostret i Tibet sig ha kvarlevor efter en Yeti, det skall då röra sig om benen från en hand och en huvudsvål¹⁶.

En föga känd historia relaterat till klostret, är att den amerikanske skådespelaren James Stewart hade ett brinnande intresse för kryptozoologi. Han skall enligt utsago 1959, tillsammans med mysterieforskaren Peter Bryne, lyckats smuglat med sig ett finger av handen hem till Storbritannien. Fingret har undersökts, men man har kommit fram att verkligen rör sig om ett finger från en människa, inte den förskräckliga snömannen. Även huvudsvålen har fått motstå kritik, och skeptiker tror att den endast är tillverkad av torkat getskinn¹⁷.

Historier om varelser som Bigfoot och snömannen, går i stort sätt att hitta på varje kontinent, utom Antarktis.

I Mongoliet och i Kaukasusbergen berättar lokalbefolkningen historier om men varelse mer lik än människa än apa. Vissa tror att de möjligtvis kan röra sig om neanderthalare, en kusin till människosläktet som dog ut för 30 000 år sedan¹⁸.

I Australien säger man sig se den mer Bigfootliknande Yowie vandra omkring i vildmarken¹⁹.

I Kina har man gått en steg längre för att lösa gåtan om sin Yeren, som säg leva i de centrala delarna av Kina. Landets regering har till och med anordnat statssanktionerade expeditioner för att komma till botten på gåtan²⁰.

Det är inte bara på den amerikanska västkusten man berättar historier om pälsjättar, i våtmarkerna i de sydöstra delstaterna Louisiana, Alabama och Florida hävdar många att Skunk Ape (ung. stinkapa) lever.

De som säger sig ha sett varelsen berättar om en rödhårig orangutangliknande varelse över två meter lång, därmed något mindre än en Bigfoot. Den ska avge en skarp lukt, därav namnet. Ögonvittnen beskriver lukten som den av ruttna ägg. Många skeptiker tror att det rör sig om en orangutang, förrymd från närliggande zoo²¹.

De första rapporterna om den här varelsen kom under 1850-talet från Louisiana, men redan 1829 skriver en dagstidning i Georgia om ett olyckligt möte med en liknande varelse. Två jägare jagade i Georgias våtmarker när de stöter på några massiva, nästan 50 cm långa fotspår i leran. Under påföljande natt hör de båda några fruktansvärda skrin. När de båda återvänder till staden och berättar sin historia, så bestämmer sig en grupp från staden för att jaga efter varelsen.

Man är ute i två veckor, men hittar inga spår efter varelsen. En natt blir dock gruppen attackerad av något, som dem beskriver som, en fyra meter hög apliknande varelse. ”Apan” lyckas döda de flesta i gruppen, innan man lyckas fälla den med sina vapen. Men den återstående gruppen väljer av någon outgrundlig anledning att inte ta med varelsen, och därmed kunna bevisa sin historia²².

Att de inte tog tillbaka liket tyder på att med största sannolikhet att den här historien fabricerad av någon journalist som ville tjäna en extra hacka. Det var tämligen ganska vanligt att journalister under den här tiden hittade på historier som de sedan kunde sälja till tidningar.

Avsaknaden av fysiska bevisen gör det mycket svårt att argumentera för någon av dessa varelsers existens. Trots att man har fått in tiotusentals rapporter från ögonvittnen, så har man ännu inte kommit närmre sanningen, om en apliknande varelse likt den som beskrivs kan existera, och om det i så fall rör sig om den felande länken?

HAVENS FÖRSKRÄCKLIGA MONSTER

Långt upp i det skotska höglandet ligger en nästan fyra mil lång, och 3 kilometer bred, insjö. Den är Storbritanniens näst djupaste sjö, på platser når vatten ett djup på över 200 meter, och det finns mer sötvatten i den här sjön, än i alla sötvattenssjöar i England och Wales tillsammans. Namnet på insjön är Loch Ness, och den har även gett namnet på den stora, mytomspunna varelse, som går under smeknamnet Nessie, som sägs leva och frodas i de kalla och murkna vattnen på det skotska höglandet. På svenska är varelsen mer känd som Loch Nessodjuret.

Den första nertecknade rapporten om en varelse i Loch Ness går att hitta i en biografi om den irländska missionären Sankt Columba, skriven av den helige Adamnan på 600-talet. Adamnan berättar om Sankt Columba som hade tagit sig till Loch Ness för att konfrontera den varelse som dödat en man i det närliggande River Ness. Columba. Columba skall ha lockat till sig varelsen, för att sedan lyckats övertyga den att inte attackera människan igen.

Det rekommenderas dock att ta de ovanstående med en nypa salt.

Nästa kända nedteckning kommer från 1527 hittar vi en historia om ett midsommarfirande i närheten av sjön som skall ha blivit förstört av en varelse. Tre män, som skall ha satt efter varelsen, skall ha fått sätta livet till.

De första moderna rapporterna når oss i början av sommaren 1933, då en bilväg invigs längs Loch Ness norra strand. En av de första rapporterna kommer från ett par, George Spicer och fru, som den 22 juli det året ska ha sett ett ”ett högt extraordinärt” djur passera framför bilen. Varelsen dem ser skall ha haft en kropp, ungefär en meter hög och åtta meter lång, samt en lång smal nacke, ungefär lika lång som vägen var bred

(tre till fyra meter)²³.

Som väntat, så blir historien förstasidesstoff på tidningar över hela Storbritannien, och intresset för varelsen skjuter i höjden.

Det gick så långt att den brittiska tabloidtidningen Daily Mail kallade in storviltjägaren Marmaduke Wetherell för att fånga odjuret. Och endast ett kort tid gick tidningen ut med sensationella uppgiften att Wetherell hittat stora fotspår på en av Loch Ness stränder. Det skulle dock snabbt visa sig att fotspåren inte kom från "Nessie" utan från en flodhäst. Man tror att någon skall ha använt avgjutning från en flodhäst för att skapa spåren. Det är dock oklart om Wetherell själv skapade spåren, eller om han blev lurad.

Rapporterna om en stor havslevande varelse fortsätter att strömma in, och för många kom det slutgiltiga beviset för varelsen existens att publiceras i Daily Mail den 21 april 1934. Daily Mail publicerade denna dag ett fotografi taget av Londonbaserade gynekologen Robert Wilson. Fotografiet kom att bli känt som "kirurgens fotografi".

På den svartvita bilden ser man vad som ser ut som en nacke och ett huvud som sticker ut ur vattnet, ett av få fotografier av "Nessie" som visar det. Foto kom att bli en hörn hörnsten bland de troende, och många såg det här som det bästa beviset för Loch Ness-odjuret. Dock fanns det lika många som skeptiska till vad fotografiet visade. Bilden är vida publicerad och lätt att hitta på internet²⁴.

1994 kom dock sanningen om fotografiet fram, och det visade sig att man använt sig av en leksaksbåt, med en bit plast format som en hals.

I september 1952 omkommer motorföraren John Cobb när han försöker sätta ett hastighetsrekord på vatten. Vittnen säger att Cobb skall ha kolliderat med något "puckelliknande", trots

att sjön noggrant rensades på skräp innan rekordförsöket²⁵.

Den 23 april 1960 fångar ingenjören Tim Dinsdale ungefär en minut film på något stort, likt en puckel, som rör sig genom vattnet. Efter den här händelsen, tillägnade han i stort resten av sitt liv att leta efter ”Nessie”. Dinsdale dog 1987.

Under 1960-talet var intresset för odjuret stort, och många expeditioner anordnas, men det enda man finner är stora, oidentifierade, träffar på ekolodet.

Under flera expeditioner under början av 1970-talet, ledda entusiasterna Robert H Rines, fångar man inte bara något stort på sonar, utan man lyckas även att fotografera det man ser. En av de mer berömda bilderna från Rines expeditioner ska visa vad många tro är en fena från ”Nessie”. Under 1980- och 1990-talet görs flera stora eftersökningar i Loch Ness, men man hittar inga konkreta bevis.

Den senaste tvisten i historien om Loch Ness-odjuret kommer från Gordon Holmes, som den 26 maj 2007 fångar vad många tycker är att av de klaraste bevisen odjuret. Det man ser på filmen är något stort och mörkt, Holmes själv uppskattar längden till ungefär 15 meter, som rörde sig sakta Loch Ness vatten²⁶.

”Min första tanke var att det var en mycket stor ål, dem har ormliknande drag, och de kan förklara kanske alla observationer i Loch Ness”, sa Holmes i en samtida intervju. Adrian Shine, marinbiolog och trogen ”Nessiespanare”, säger att ”det är en av de bästa filmerna han någonsin har sett av varelsen.” Shine är själv osäker på om filmen verkligen visar ”Nessie”, utan tror att det kan röra sig om en utter eller en underart av and. I en artikel på hemsidan Cryptomundo.com, så ställs Holmes trovärdighet i mot väggen. Artikelnen tar upp det faktum att han har en historia av att rapportera kryptozoologiska incidenter, och att han har gett ut en DVD, med vad han säger är

bevis för älvs existens²⁷.

Loch Ness-odjuret är idag inte bara ett av kryptozoologins mest kända djur, utan även en stor inkomstkälla för Skottland. Varje år frodas turister till Loch Ness för att försöka få en skymt av Skottland kanske mest kände personlighet. Ibland kanske någon säger att de sett något, men då det säkert bara att, endast för att vi vill så gärna få syn på den, den annars anonyma vågen på vattnet blir till ett legendariskt monster, och legenden lever vidare.

Och ”Nessie” kommer bara att förbli en legend, tills den dag vi hittar ett kadaver, om det verkligen existerar en varelse?

CHAMP

Nordamerika är hem till många påstådda sjömonster. Ett av de mer kända sig leva i Lake Champlain, eller som det finns dem som kallar det, ”Amerikas Loch Ness”, är en färskvatten sjö som ligger i de amerikanska delstaterna Vermont och New York, och även delvis i den kanadensiska provinsen Quebec.

Den första observationen av någon från väst, skall redan ha gjorts 1609 av den franske utforskaren Samuel de Champlain, tillika provinsen Quebec:s grundare, och likväl den som fått ge namnet åt sjön, som skall ha sett varelsen samtidigt som han slog mot Irokesindianer på sjöns sandbankar. Dock så är ursprungskällan till historien okänd, och man har bara lyckats att spåra historien bak till en artikel skriven på 1970²⁸.

I juli 1883 rapporterade sheriff Nathan H. Moreno att han hade sett en vattenorm omkring 50 meter ut i vattnet. Varelsen skall ha rest sig ungefär två meter ut ur vattnet och han uppskattade längden till att vara omkring tio meter. Den här ögonvittnesskildringen skulle bli starten på en intresse våg för Champ som skulle vara en bit i på 1900-talet. Kulmen nåd-

des vid sekelskiftet, då den amerikanske affärsmannen Phineas Barnum utfäste en belöning på 50 000 dollar för en kropp av Champ. Ingen lyckades dock att hitta Champ, och därmed behövde inte Barnum behålla sina 50 000 dollar²⁹.

Det kanske bästa beviset för Champs existens brukar man kalla ett fotografi som amatörfotografen Sandra Mansi tog den 5 juli 1977. Fotografiet är i färg, och bär många likheter med ”kirurgens fotografi” av Loch Ness-monstret från 1934 (som dock visade sig vara en förfalskning 1994). Fotografiet visar vad som ser ut som en plesiosaurieliknande (en havslevande dinosaurie som levde för 65 miljoner år sedan) kropp och nacke som sticker upp ur det annars stilla vattnet. Fotografiet ådrog sig mycket uppmärksamhet i media, då det syntes både i New York Times och i Time magazine under sommaren 1981, och Champ hamnade återigen i rampljuset för ett tag³⁰.

OGOPOGO

I de sydvästra delarna av Kanada, närmre bestämt i provinsen British Columbia, ligger Lake Okanagan, en 13 mil lång insjö som till utseendet bär måna likheter med Loch Ness. Och precis som i Loch Ness, så sägs ett sjömonster leva i Lake Okanagan.

Områdets urinvånare har under lång tid berättat historier om en varelse som dem kallar Na-ha-ha-ikth (ung. Havsdemonen). De första moderna observationerna av varelsen gjordes dock på 1870-talet.

En av de mer kända ögonvittnesskildringarna är från 1959 och lokalredaktören Dick Miller med fru. Under en kryssning på Lake Okanagan skall man fått syn på något som verkade följa efter båten. Man beskrev att man hade sett fem mörkgröna pucklar som rörde sug rytmiskt, i takt med vågorna,

genom vattnet. Under ett kort ögonblick skall man även ha fått en skymt varelsens huvud³¹.

De skulle dröja fram tills 1968 innan det första ”fotografiska” beviset för det påstådda odjuret nådde oss. Från en kulle ungefär 300 meter från vattnet, så filmade Art Holding något stort och mörkt som sakta rörde sig igenom vattnet. Det är oklart vad filmen egentligen visar, men man har, med hjälp av föremål i filmen, uppskattat längden på objektet i vattnet till ungefär 18 meter³².

Den brittiske kryptozoologen Karl Shuker tror Ogo-pogo kan vara en typ av val, lik den ormliknande Basilosaurus, som levde för 40 till 34 miljoner år sedan. Dock så är de fysiska bevisen för varelsen skrala, det enda vi i stort sätt ha att gå på är gryniga, suddiga fotografier och filmer. Man tror också att det vi egentligen ser är vanliga djur, som till exempel uttrar eller störor, eller trädstammar som ligger och guppar i vattnet, och vi tolkar de här högst vanliga föremålen som något annat, till exempel Ogo-pogo³³.

STORSJÖODJURET

Även Sverige skall ha sitt egna sjöodjur, om man ska tror på ögonvittnena. Ända sedan mitten av 1800-talet, skall man ha observerat något som rör sig i Storsjöns vatten i centrala Jämtland. Idag finns det över 200 nerskrivna rapporter från människor som säger sig ha sett Storsjöodjuret.

I oktober 1893, så befann sig Karin och Märta Olsson på Storsjöns strand för att tvätta kläder, då man såg ett stort djur röra sig ute i vattnet. Flickorna skall ha kunnat observera varelsen under en halvtimme, och då under tiden fått en bra uppfattning av varelsen. Den skall ha haft ett runt huvud med stora ögon, och öron som låg längs halsen. Djuret skall ha haft ko-

ra framben, men en betydligt längre motsvarighet där bak och haft varit försedda med simhud. Svansen skall ha varit lång. När flickorna började kasta sten på djuret, drog det sig undan till djupare vatten.

Den här historien tillsammans, med flera andra av liknande karaktär, publicerades i en liten bok med namnet ”Storsjöodjuret, Framställning af Fakta och utredning” utgiven av naturforskaren Peter Olsson 1899. Efter att ha samlat in många ögonvitnesskildringar till boken, så blev han övertygad om att det rörde sig om ett djur som vetenskapen ännu inte kände till.

I och med publicerandet av den nätta boken, fick tidningarna nys om odjuret, och entusiasten kring varelsen kanske nådde en kanske liten absurd nivå. Det gick så långt att ett fångstbolag bildas för att fånga varelsen, projektet finansierades av den dåvarande kungen Oscar II. Med hjälp av en specialbyggd fångstsax, skulle man försöka att fånga Storsjöodjuret. Som bete använde man en hel gris. Idag finns fångstsaxen utställd för allmän beskådan på läns museet i Jämtland. Man lyckades inte fånga något djur, och intresset svalnade³⁴.

Det mediala intresset kom att öka återigen 1949, då piloten Hasse Borgsén observerar något stort, ormliknande djur, simma genom Brunflo viken. Det fortsatte under åren att komma in rapporter om något stort i Storsjön, och 1986 beslutade länsstyrelsen i Jämtlands län att fridlysa Storsjöodjuret. Fridlysningsen hävdades dock 2006³⁵.

Den kanske största observationen, sett till antalet vittnen, gjordes den 29 april 1992, då en grupp på 13 personer rapporterar att de sett varelsen. En i gruppen beskriver den som ett svart ormliknande djur med en liten trubbig näsa, mellan sex och tio meter lång. Andra som har sett djuret har uppskattat dess längd att vara alltifrån 3,5 till 14 meter³⁶.

Rapporter om varelsen kommer in året runt, även i decembermånad. Det här väcker en intressesann fråga. Kan en stor population av den varelse av den verkligen överleva i ett vatten som fryser till is på vintern, något som skulle vara högst otroligt? Om Storsjöodjuret inte är en avlägsen släktning till dinosaurierna, vad är det då som människorna se? De vanligaste teorierna säger att kan röra sig en någon en stor fisk (mal eller stör), en trästock, synvillor, eller kanske till och med gasbubblor från sjöbotten.

Vad än Storsjöodjuret är, så finns det ett stor stort lokalintresse runt varelsen; befinner dig i området runt Storsjön kan du mycket väl passa på att besöka museet som är dedikerat endast till Storsjöodjuret.

DOVERDEMONEN

På kvällen 21 april 1977 körde William Baretts sin WV, tillsammans med vännerna Mike Nazzocca och Andy Brodine (alla tre, sjutton år gamla) runt i den sömniga småstaden Dover i delstaten Massachusetts i nordöstra USA.

Plötsligt, omkring 22:30 lokal tid, så ser Baretts i billyktornas sken någonting, nära en liten stenmur, som han först trodde kunde vara en katt eller möjligtvis en hund. Men när varelsen sakta vänder sitt huvud runt, så inser Baretts direkt att det inte rör sig om varken en katt eller någon slags hund. Varelsen skall ha haft ett ovanligt stort huvud, formad likt en vattenmelon. Dess ögon skall ha varit stora och runda, och skinit som ”två orangea stenkulor”.

Varelsen skall också ha saknat en synlig näsa, mun, och öron. Huvudet skall ha suttit fast med resten av kroppen med hjälp av en tunn nacke. Kroppen var tunn, med långa, smala armar och ben. Varelsen saknade hår, och hudfärgen beskrevs vara

grå och blek. Storleksmässigt var varelsen, enligt Baretts, lik en apa, strax över meter hög. Som närmast, skall Baretts ha kommit ungefär fem meter ifrån varelsen³⁷.

Bilens två medpassagerare, Nazzocca och Brodine, hann aldrig se varelsen, då bilen höll en hastighet närmre 70 km/h, och Baretts såg bara varelsen i några sekunder, och hann aldrig tillkalla kompisarnas uppmärksamhet. Enligt samtida tidningsintervjuer så skall Baretts frågat Nazzocca och Brodine om de hade sett varelsen. De båda kompisarna skall sedan varit lyriska om att återvända till platsen, där Baretts såg varelsen. Av ren rädsla för vad varelsen skulle kunna göra, så skulle det dröja över 1,5 kilometer innan Baretts vände bilen och körde tillbaka till platsen, men man hittade inga spår av varelsen. Först så trodde inte Nazzocca och Brodine på Baretts historia, men efter att Baretts visat genuina tecken på rädsla och chock, trodde de båda på hans historia.

Ungefär en timme senare så var John Baxter, 15 år, och Pete Mitchell, 13 år på väg hem till fots, när de ser vad man tror är samma varelse. Varelsen skall ha varit tvåbent och stått intill träd³⁸.

Dagen efter så kör Abby Brabham, 15 år, och Will Traintor, 18 år, igenom Dover, när de båda påstår sig se en liknande varelse vid sidan av vägen. Deras beskrivning stämde exakt överens med Baretts och Baxters, bara att den här gången hade varelsen gröna ögon, medan Baretts beskrev att varelsen hade orangea ögon. Berättelserna blir stora nyheter i lokalpressen, och ögonvittnesskildringar och teckningar av varelsen, ritades av de tre huvudvittnena.

Teorierna om vad tonåringarna egentligen såg är många. En av de som lagt ner mest tid på att lösa fallet är den välkände kryptozoologen Loren Coleman, som i sin bok *Mysterious America* skriver om sin egna undersökning av fallet.

En av de mer populära teorierna är att dem skall ha sett en nyfödd älg, eftersom formen på den okända varelsens huvud överensstämde formen på den hos en nyfödd älg.

Coleman anser dock att det inte möjligen kan röra sig om en älg. Han skriver i sin bok att nyfödda älgar är betydligt större, än den varelse som ögonvittarna beskrev, samt att det inte finns några rapporter om älgar i östra Massachusetts från den våren.

Coleman påpekar också att ögonvittnena berättade sina historier separat, och att de inte hade träffats tidigare för att ha hunnit snacka ihop sig. Deras historier skall också varit mycket lika, ner till små detaljer³⁹.

Det faktum att alla ögonvittnena var tonåringar, har också fått fler att höja en varningsflagga. Det finns bland annat dem som tror att deras historia bara är skämt, ett busstreck påhittat av några uttråkade ungdomar. Coleman, som pratat med alla ögonvittnena, finner dem dock ungdomarna mycket trovärdiga, och tror på deras historia. I ett TV-program så har Coleman sagt att ”det här en få av situationer där jag med största säkerhet kan säga att jag inte vet vad det är” och att varelsen tillsynes ”hoppade in, och hoppade ut ur verkligheten”⁴⁰.

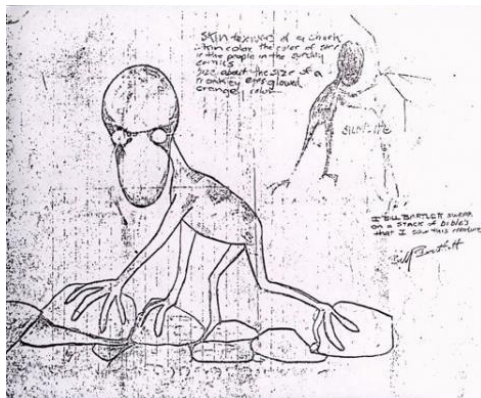
Och för en varelse som endast syntes under 24 timmar är det en bra beskrivning, och om Doverdemonen inte väljer att återvända, kommer vi med största sannolikhet aldrig reda på dess sanna identitet.

MONSTRET PÅ CANVEY ISLAND

Canvey Island är en liten ö, och stad, som ligger vid Englands sydöstra kust, och har ungefär 40 000 invånare.

I november 1954, så hamnar staden på kartan efter att man hittat ett kadaver av något djur med okänd härkomst. Man

mätte varelsens längd till 76 cm med rödbrun hud, utstående ögon och gälar. Varelsen skall också ha haft något man beskrev som bakben, med fem hov liknande tår, till synes passande en upprättgående varelse. Man noterade också en avsaknad av armar. I lokalpressen fick varelsen namnet ”The Convey Island Monster” (ung. Monstret på Canvey Island)⁴¹.

Dovendemonen, en illustration från samtida press

I augusti 1955, så hittar man ännu ett kadaver med liknande attribut, bara att den här kroppen är mer intakt och betydligt större (omkring 120 cm, jämfört med 70 cm), samt en vikt på omkring 11 kilo. I det här fallet var kroppen tillräckligt färsk för att man skulle kunna studera ögon, näsa och tänder, för att kunna vad det rörde sig om för djur⁴².

Dock så kommer man inte fram till något tydligt svar, och varelsens existens förblir okänd. Vad hände då med de båda kropparna? Den första skall ha kremerats, efter noggrann inspektion. Det andra kadavrets öde är okänt, likasom monstrets identitet.

MOTHMAN

Den 15 november 1966, var de två unga paren, Roger och Linda Scarberry, och Steve och Maria Mallette, tillsammans med en yngre kusin, ute på en nattlig åktur med paret Scarberrys bil, i utkanterna av småstaden Point Pleasant i delstaten West

Virginia.

När de passerade en övergiven sprängämnesfabrik från det andra världskriget, ungefär en mil norr om Point Pleasant, så uppmärksammar de plötsligt två röda ljus i närheten av en fabriks generatorer. De stannar bilen för att undersöka närmre, och inser snart att de röda ögonen härrör från ett stort djur. Enligt Roger Scarberry hade varelsen ”formen som en människa, men var större, kanske två meter hög, med stora vingar som var vikta längs varelsens rygg”. Andra ögonvittnen uppskattar varelsens vingspann till mellan tre och fyra meter⁴³.

Mycket förskräckta, kör de med ilfart ifrån platsen, och körandes nedför en liten landsväg, upptäcker de att samma varelse jagar dem, trots att de håller en hastighet som överstiger 160km/h, innan den slutligen försvinner in i mörkret. Fortfarande smått chockade åker de till närmsta polisstation för att rapportera vad dem har sett⁴⁴.

Konstapel Millard Halstead, polisen som först nedtecknar deras historia, berättade senare att dem verkade genuint uppskrämda av något, och att han tog deras berättelse med största allvar. Dagen efter håller polisen en presskonferens, och historien kom snabbt att kablans ut över världen⁴⁵.

Följande natt, den 16 november, så ger sig flera av Point Pleasants invånare ut i på jakt efter ”Mothman”, namnet som varelsen fått i pressen, runt platsen där den först observerades, i området runt den övergivna fabriken. Marcella Bennett var, tillsammans med sin nyfödda dotter och två andra, på väg för att träffa några vänner som bodde i närheten av fabriken. Efter besöket, när de är på väg tillbaka till sitt fordon, ser de en figur bakom bilen. Varelsen, som enligt Bennett verkade ha legat på marken, reste sig nu sakta, var stor och mörk, och ögonen glödde rött, samtidigt som de andra ringer till polisen, avlägsnade sig varelsen från platsen⁴⁶.

Efter de två nätterna i mitten av november, så avtar observationerna av ”Mothman”. Den 11 januari, 1967 kommer det rapporter om att varelsen skall ha siktats svävandes över stadens bro. Bron, som gick under namnet ”The Silver Bridge”, skulle kollapsa senare det året, den 15 december, och 46 människor miste livet. Även om den officiella rapporten säger att bron kollapsade på grund av ett litet tillverkningsfel⁴⁷, så finns det dem som tror att

En tornuggla, kan den vara förklaringen till observationerna av ”Mothman”?

”Mothman” uppdagade sig för att stadens invånare, som en varning på att något illa skulle inträffa⁴⁸.

Men vad ”Mothman” för något? Det finns teorier som antyder att varelsens identitet ligger närmre vår verklighet än vad det verkar.

Joe Nickel, en erkänd skeptiker av det paranormala, tror att det endast rörde sig om en uggla, som kraftigt förstorats och överdrivits av vår oförmåga att uppskatta storlek i mörkret (flest observationer varelsen gjordes under den här tiden på dygnet), och av vår vilja att se saker som egentligen kanske inte är där⁴⁹. De prominenta röda ögonen, som ögonvittnena rapporterat om, skulle inte vara något annat än samma effekt som kan uppstå vid fotografier, när ögonen tenderar att lysa röda, men som här skulle ha uppstått av när skenet från fick-

lampor eller billyktor träffade varelsens ögon⁵⁰.

Även om det endast troligen rörde sig om en missidentifierad ugglan, så kan man aldrig vara helt säker, kanske upptäcker han sig igen, och mysteriet kan då slutligen få sin lösning.

DEN ANDRA SIDAN

- HISTORIER OM SPÖKEN OCH GENGÅNGARE

Vi har alla dem som små, historier om spöken, om liv efter detta. Ofta karakteriseras dessa historier då av hjälpsamma vålnader i vita lakan, som aldrig vill göra något ont. Den verkliga världens spöken är dock något mer komplicerade. Och kanske inte alltid lika hjälpsamma.

Berättelser om spöken och hemsökelse går att hitta i alla tider, i alla jordens hörn. För gemene man så är spöken rester av dem döda. Döda, som av någon anledning valt att stanna kvar på jorden.

Men dem behöver inte alltid bara vara produkter av döda, utan även produkter av människor som ännu är i livet. Här är en historia från 1883.

En kvinna i England, ofta namngiven som Mrs. Boulton, skall under flera år haft återkommande mardrömmar i vilka hon

har besökt ett hus. Under hösten 1883, så beslutar sig Boulton och hennes make för att resa till Skottland.

När paret anländer till Skottland, så börjar maken att fråga runt efter ett lämpligt hur som de skulle kunna hyra. Han hittar slutligen ett passande, som ägs av en viss lady Beresford. Under en rundvisning av huset, så berättar Beresford för Mr. Boulton att huset har varit hemsökt under en tid av en ”liten dam”. Beresford uppfattar dock spöket som ganska harmlöst, och Mr. Boulton känner sig inte oroad av den lilla vålnaden, utan ser fram emot att lära känna den lilla vålnaden.

Boulton övernattar i huset, men upplever ingenting utöver det normala. Nästa dag anländer Mrs. Boulton, och blir minst sagt överraskad. Huset verkar bekant, och snart slår det henne att det är samma hus som i hennes drömmar. Precis allt stämmer.

Ett par dagar senare bestämmer sig paret för att besöka Beresford, för att tacka henne, och för att Mrs. Boulton inte träffat henne tidigare. Paret anländer till lady Beresford, och i samma ögonblick som Beresford ser Mrs. Boulton, så utropar hon: ”Men du är ju den lilla damen som spökar i mitt hus!”¹

Den är berättelsen, om den är sann, är ett exempel på hur komplicerat spökfenomenet är. Vad hade egentligen inträffat? Hur kunde en levande människa spöka i ett hus långt borta, utan att hon själv var medveten om det? Kunde kanske Mrs. Boulton lämnat sin, samtidigt som hon sov? Vad hade hänt om hon en dag inte hade hittat tillbaka?

Spöke beskrivs ofta som att vara ljusskygga och transparenta, ofta svåra att känna igen, och ge en identitet till. Men det finns även motsatsen, som om dem fortfarande var i livet, som nästa historia är ett exempel på.

Den handlar om Alice Huhtala, som en morgon uppmärksammar att någon knackar på hennes dörr. Det är mars i Chi-

cago och snön ligger som ett täcke. Året är 1950.

Hon känner direkt igen personen. Det är hennes farbror, Frank, som står utanför, stödjandes på sin krycka. Eftersom det var tidigt på morgonen, och Alice hade bara ett nattlinne på sig, så bad ho honom att vänta en stund.

När hon sedan kommer tillbaka, så fanns ingen där, endast några spår i snön i dörren, och några efter kryckan. Hon gick ur för att leta, men kunde inte några mer spår.

Senare, så fick Alice veta att farbrodern hade avlidit samma morgon på ett sjukhus².

Spöken kan vara svåra att förstå sig på. Varför väntade inte Frank på sin brorsdotter, när han tydligen att tagit till sig besväret att ta sig dit? Varför stod han kvar och väntade ute i snön, och hur kunde han försvinna, utan att lämna några spår?

Spöken är som sagt oförutsägbara, och det finns ingen tumregel för när dem dyker upp. Det finns dock ställen där dem dyker upp oftare, man brukar kalla dessa platser för hemsökta, det kan röra sig om till exempel vanliga hus, teatrar, sjukhus, kyrkor och kyrkogårdar, men även slagfält som varit plats för krig.

En av de kanske mest kända byggnaderna som har sagts vara hemsökt, var en herrgård i sydöstra England, kallad Borley Rectory.

Borley Rectory byggdes redan 1863, av kyrkoherden Henry Bull, och redan från dag ett från när herrgården uppförts, började det komma rapporter om hemsökelse runt området, då i synnerhet om en nunna som sågs vandra runt herrgården, samma runda varje kväll.

En lokal legend säger hemsökelsen har sina rötter från 1362, då ett par munkar byggde ett nunnekloster i området. Historien säger att en munk försökte att rymma iväg med en nunna, från ett närliggande nunnekloster.

Trots att de hade gjort upp en plan, och var redo att fly, så blev dem två upptäckta. Munken kom att hängas, och nunnan skulle muras in i väggarna i munkklostrets källare³.

Bull började vänja sig vid nunnan, men snart skulle hon bli en irritation, särskilt då hon hade en vana stirra in i fönstren på herrgården, vilka skrämde många gäster.

Bull avled 1892, och hans son Harry tog över. I samband med sonens övertagande, så började historierna om spöken att bli allt fler. Nu hade nunnan fått sällskap av en kusk och hans häst, som syntes anlända till herrgårdens uppfart.

I juni 1927, dog Harry, i samma rum som sin far, och strax innan sin död, så påstod han att han hade ”kommunicerat med vålnader”. Ingen av Harrys fyra systrar var intresserad av att överta herrgården, så den förblev obebodd tills oktober 1928, då en annan kyrkoherde, Guy Smith, med fru, tog över herrgården.

De båda kände till husets historia, och det skulle inte dröja länge innan de själva började att uppleva konstigheter. Denna gång var incidenterna betydligt värre.

Möbler flyttades runt i huset, lampor stängdes av och sattes på, och stenar kastades.

Paret bestämmer sig för att skriva till den brittiska dagstidningen ”Daily Mirror” för att få hjälp. Tidningen vidarebefogade brevet till Harry Prince, en av dåtidens främsta paranormala undersökare.

Price anlände till Borley Rectory, och började direkt notera ovanlig aktivitet, som oförklarade ringningar på dörren, och andra ljud som sakade sin förklaring.

Paret Smith skulle flytta ut från herrgården i april 1930, och en tredje kyrkoherde, Lionel Foyster, med fru Marianne och dotter, flyttade in. Enligt Price, så skulle det som skulle utspela sig i oktober det året vara ett av ”dem bästa bevisen för av

hemsökelse genom tiderna”⁴.

Någon skulle börja kasta saker saker på Marianne, meddelanden adresserade till henne skrevs på väggarna. Maken Foyster bestämde sig för att herrgården skulle genomgå en exorcism, och incidenterna lugnade ned sig under en tid, men hemsökelse skulle återvända, och Marianne skulle kastas ut ur hennes säng, och som alla tidigare, så skulle även den här familjen flytta ifrån platsen⁵.

Harry Prince var dock fortfarande intresserad av byggnaden, och bestämde sig för att hyra byggnaden 1937, tillsammans med fler andra paranormala undersökare.

Under en séans i mars 1937 så sa en röst till dem att byggnaden skulle börja brinna i hallen, och skulle brinna er till grunden, redan samma natt. Detta inträffade inte, och efter Price, så skulle kaptenen William Gregson, med fru, ta över stället⁶.

Den 27 februari året efter, så skulle byggnaden brinna ner till grunden, efter att en lampa hade fallit i hallen, samma hall som rösten sa att branden skulle börja i. Vittnen sa att de såg konstiga skepnader dansa i elden, och nunnans ansikte sågs stirra från ett fönster.

Innan byggnaden helt revs 1944, så återvände Price, och skulle i källaren skulle han hitta ett käkben efter en ung kvinna. Han trodde att det tillhörde den okända nunnan⁷. Prince skulle avlida 1948, innan han lyckades hitta en förklaring till det som inträffat på Borley Rectory. Än idag, så är hemsökelse vid Broley Rectory, ett av dem bästa dokumenterade fallen av paranormal aktivitet genom tiderna.

Visst, ögonvittnen för all del, men det några fysiska bevis, som fotografier?

FÅNGADE PÅ BILD

En av de mer uppmärksammade och diskuterade påstådda spökbilderna de senaste åren kommer ifrån England, närmre bestämt Hampton Court Castle i London.

I början av oktober 2003 så började säkerhetspersonal på slottet att märka att ett par tunga branddörrar hade öppnats till synes utan någon förklaring under upprepade tillfällen, så man lät montera en övervakningskamera för att gå till botten av mysteriet⁸.

När branddörrarna än en gång öppnas, den 6 oktober, så är personalen förberedda, och snabbt på plats, men hittar ingenting ovanligt.

Förbryllade, så bestämmer sig personalen film från övervakningskameran, och det är då man gör en häpnadsväckande upptäckt.

Den gryniga filmsnutten visar de tunga dörrarna öppnas, men ingen är där. Plötsligt, så syns en figur i en lång kappa, och stänger dörrarna. Dörrarna skulle även öppnas dagen, men då fastnade ingen övervakningsfilmen⁹.

Alla i personalen på slottet förhöordes, men det var ingen som stängt dörren, och en talesman för slottet sa att de var övertygade över att det ”inte var bustreck iscensatt av någon i personalen”¹⁰.

Men regeln ”är det för bra för att vara sant, så är det troligen det också”, skulle även gälla här. Engelsmannen John Bartram som grävt djupare i fallet, och kom fram till att förklaringen till bilderna troligtvis var högst mänskliga.

I sin undersökning kom Bartram fram till att allt var ett ”practical joke” iscensatt av två anställda.

Genom att studera filmen mycket skall han ha lyckats få fram konturerna av en stege vid dörröppningen, som skulle ha varit till hjälp när dörrarna skulle öppnas.

”Spöket”, som var någon utklädd i 1600-tals utstyrsel, skulle i själva verket ha stått någon meter in i byggnaden, och fått det verka att denne öppnat dörrarna. Att sedan stänga dörrarna skulle inte varit något problem. Bartram hittade även fotspår vid platsen som skulle indikera att någon sparkat till stegen, så att dörrarna öppnats¹¹. Nu i och med att den här bilden troligtvis fått sin förklaring, finns det några bilder av det övernaturliga, som har varit svårare att förklara?

Den 19 juni 1966 besökte den pensionerade kyrkoherden R. W. Harden och hans fru, under en semester från Kanada, Queens House på The Maritime Museum i Greenwich, i London, England. De stannade till vid en berömd och vacker trappa, Tulpantrappan, och Harden och bestämde sig för att ta ett fotografi¹².

Klockan är omkring 17 på eftermiddagen, och molnen hängde tungt utanför. Det var därför ganska mörkt inomhus, och han ville helst undvika att slippa använda blixten, så han satte exponeringstiden på mellan fyra och sex sekunder, och knäppte av en bild¹³.

Paret återvänder till Kanada, och fotografiet framkallas, och det visar en skuggliknande figur i munkkåpa på väg upp för trappan. När bilden undersöks närmre, verkar det att figuren går upp för trapporna i en jakt efter en andra, och möjligen en tredje figur. Även två vänsterhänder syns hållandes i trappräcket, båda med en ring på sitt ringfinger¹⁴.

Negativen av fotografierna har undersökts av experter från kameraprocenten Kodak, men man hittade inga bevis på att de ska manipulerats på något sätt, och fotografiet varför äkta¹⁵. En stämpel som få spökfotografier har fått.

Att jaga det ”perfekta” beviset är något som personer gjort i århundranden. I och med den moderna tekniken, så har denna jakt tagit steget över till vår TV.

ATT JAGA SPÖKEN

Även om dem själva ofta vill framhäva motsatsen, så finns det finns idag inga bevis som indikerar att någon av den utrustning som ”spökjägare” använder sig av, verkligen ger bevis av det paranormala¹⁶, och det finns också en risk att den utrustning som används, inte används korrekt. Journalisten Benjamin Redford skriver följande i en artikel för *Skeptical Inquirer*, en tidskrift som kritiskt behandlar det paranormala och pseudovetenskap: ”Du kan ha den mest sofistikerade termometern, men om den använder den som en barometer, så blir den oanvändbar. Du blir inte en matematiker om du kan använda en miniräknare, och du blir inte en vetenskapsman för att du använder vetenskaplig utrustning.”¹⁷

TV-program som behandlar spökjägande och det paranormala går väl i hushåll världen över. Ett av de mest populära, som även har sänts i efterhand i Sverige¹⁸, har namnet *Ghost Hunters*, och varje avsnitt drar i genomsnitt en publik på tre miljoner varje gång ett avsnitt visas i USA¹⁹.

Programmet, som går ut på att ett team, ledda av de båda paranormala undersökarna Jason Hawes och Grant Wilson, undersöker platser i jakt efter påstådd paranormal aktivitet. De kan röra sig om privata hem²⁰, men också offentliga byggnader såsom hotell²¹, teatrar²², och militära anläggningar såsom hangarfartyg²³ och militärbaser²⁴ runt om i USA.

Ghost Hunters har även fått två spin-off program; *Ghost Hunters International*, som namnet antyder undersöker ett team hemsökta platser utanför det amerikanska fastlandet²⁵, och *Ghost Hunters Academy*, som går ut på att två i huvudteamet skolar upp personer till att bli spökjägare, varje vecka skickas den som de två ledarna anser klarat sig sämst hem, och den som är sist kvar blir medlem i teamet²⁶.

Tack vare internet, så är man idag bara ett klick ifrån att ta

del av vad andra påstår är bevis för ett liv efter döden.

Ett vida spritt fenomen som väldigt ofta dyker i paranormala sammanhang är något som kallas för orber, små eller stora runda ljusfläckar som kan dyka upp på fotografier, både i fullt dagsljus, och i mörker. Så varför får några ljusfläckar så mycket uppmärksamhet. Jo, det finns de som påstår att fläckarna är kopplade till det paranormala fältet, som andar.

TAPS (Trans Atlantic Paranormal Society), teamet som leder Ghost Hunters, skriver på sin hemsida att man tror, när alla andra möjliga förklaringar uteslutits, att det kan röra sig om paranormal energi²⁷. Men vägen till att orber skulle vara ett paranormalt fenomen är lång. Det finns faktiskt en enkel förklaring till fenomenet. Vad det verkligen rör sig om är faktiskt luftfuktighet²⁸.

Även om det kanske inte verkar så, så är luften aldrig torr, det finns hela tiden små vattendroppar som flyter omkring i luften, men som är för små för att kunna ses med det blotta ögat. När du tar en bild med blix, så träffar ljuset från blixten dessa, och eftersom dropparna befinner sig mycket nära objektivet blir de oskarpa, och på den slutgiltiga bilden har de små osynliga vattendropparna blivit till, beroende på storlek och form, en suddig boll som ser ut att sväva omkring framför dig²⁹. Testa själv genom att gå en kväll och ta några bilder med blixten påslagen, och så kanske du har turen att fånga en orb på bild.

Ett annat instrument som ofta används i paranormala tv-program för bestryka spökens existens är en så kallad EMF-mätare, ett instrument som mäter det omgivande elektromagnetiska fält, och undersökare av det paranormala påstår att en EMF-mätare kan manipuleras av spöken, och kan därför därmed den användas för att upptäcka spöken³⁰.

Dock så är abnormiteter i det elektromagnetiska fältet inget övernaturligt. Det elektromagnetiska fältet är något som varier-

är naturligt i omvärld, kanske inte mycket, men tillräckligt för att de mycket känsliga detektorerna skall uppfatta skillnaden. Även elektricitet påverkar detektorerna, och med allt det som drivs av elektricitet, inklusive Tv-teamens kameror och utrustning, så är det högst troligt att en EMF-mätare inte är något bra instrument för att leta efter spöken med³¹.

Även om vi troligtvis aldrig kommer att kunna bevisa att spöken existerar på ett vetenskapligt sätt. Spöken kommer dock alltid att existera i ögonen på dem som tror, på dem som tror att dem hör röster på en knastrig ljudinspelning, eller för dem som tror sig se ansikten i dimman, och för dem som, säger sig ha upplevt dem.

För dem så handlar om att leva med en övertygelse om att vi har ett liv efter detta. Har dem rätt? Det är bara att vänta och se.

SPÖKSKEPP

- FÖRSVUNNA TILL HAVS

Försvinnandet av segelfartyget Mary Celeste är ett försvinnande som har fångat människors fantasi i snart 140 år, och är ett av de största maritima mysterierna genom tiderna. Vad som egentligen hände de tio ombord har aldrig kunnat förklaras på ett på ett tillfredsställande sätt.

Den 4 december 1872, så hittas skeppet flytandes i nästan perfekt skick, men utan några spår av dess besättning, omkring 100 mil utanför Gibraltar, av det brittiska skeppet Dei Gratia, som följde ungefär samma rutt som Mary Celeste, men med ungefär en veckas fördröjning. Man försöker att kontakta skeppet, men när man inte får något svar, så bestämde man sig för att gå ombord¹.

Mary Celeste hade inte alltid hetat Mary Celeste. Skeppet byggdes 1861 på Spencer Island i Nova Scotia, en provins på Kanadas sydöstrakust.

Det nybyggda skeppet fick namnet Amazon, men skeppet

skulle dock få en olycksförföljd ungdom. Redan på hennes jungfruresa, så ådrog sig kaptenen lunginflammation, och avled. 1869 så spolades hon upp på land i Nova Scotia under en storm. Skeppet bärgades och fick nu amerikanska ägare, som lät reparera skeppet, och få ett nytt namn, Mary Celeste, och en av ägarna, Benjamin Biggs, som hade varit kapten på andra fartyg innan, fick bli befälhavare på skeppet².

Den 7 november 1872, så lämnar Mary Celeste hamnen i New York, med Biggs, hans fru Sarah, deras dotter Sophie, och med en besättning på sju ombord. Deras last var 1700 tunnor av alkohol, som var ämnat för Genoa i Italien. Ungefär en månad senare, så skulle sedemera skeppet hittas övergivet på andra sidan Atlanten av Dei Gratia.

Väl ombord på Mary Celeste, så hittar besättningen på Dei Gratia inga spår av besättningen, och man lyckas inte heller hitta varken skeppets kronometer eller sextant, så man antog att Biggs tagit dem med sig. Kaptenen på Dei Gratia lägger också märke till att skeppets livbåtar saknas.

Det mest fascinerade som man hittade var dock skeppets dagbok, vars sista inlägg var daterat den 24 november, då skeppet precis hade passerat den portugisiska ögruppen Azorerna, men inlägget gav inga fler ledtrådar till vad skeppets besättning hade tagit vägen. Efter en kortare undersökning av skeppet, så delar sig besättningen från Dei Gratia; den ena stannade på sitt egna skepp, medan den andra seglade Mary Celeste in i Gibraltar, och levererar lasten till Genoa³.

Efter en officiell utredning av Mary Celeste, och försvinnandet av dess besättning, så bytte skeppet ägare många gånger, till dess sista medvetet sänkte skeppet utanför Haitis kust 1884, som försäkringsbluff⁴. Vraket skulle hittas 2001⁵.

Men mysteriet fanns fortfarande kvar, vad hände med Kapten Biggs och hans besättning? Den officiella utredningen

kom fram till att besättningen hade gjort uppror och sedan övergett skeppet. En annan, mer fantasi fantasifull teori, lades fram av Abel Fosdyk, som efterlämnade papper efter sin död, där han påstod att han hade varit en hemlig passagerare ombord på Mary Celeste under dess nyckfulla segling.

Han påstod att Biggs hade konstruerat en balkong i skeppets för, till hans dotter. Under resan så skulle två av besättningsmännen haft en simtävling runt skeppet, när en av dem blir attackerade av en haj. När resten av besättning ombord tränger sig ombord den lilla, temporära, utbygganden, för att se vad som inträffat, så ge den vika, och alla faller i vattnet, och blir mat för hajarna. Fosdyk påstår att han hade överlevt genom att ha klängt sig fast på det som återstod av balkongen⁶. Dock så innehåller Fosdyks historia läckor, och hans historia förklarar bland annat inte varför en av livbåtarna saknas, så idag tror många att Fosdyks historia bara är en bluff⁷.

Den mest troliga förklaringen till besättningens försvinnande, om vi håller oss till fakta, är dock att Mary Celeste plötsligt dabbades av mycket dåligt väder, och allt eftersom vågor slog mot skeppet, så spilldes en del alkohol ut på lastdäcket. Lasten bestod ju ändå av 1700 tunnor alkohol. De kraftiga vågorna gjorde också så att ungen ombord började bli instabil, och en explosionsrisk uppstod.

En samtida illustration av hur Mary Celeste såg ut när skeppet hittades övergivet.

Av rädsla för att skeppet plötsligt skulle explodera, så gav Biggs order om att alla skulle ta plats i en livbåt, och sedan bogserar bakom Mary Celeste, genom ett tjockt rep som fästets på skeppet. När vädret försämrades än mer, så släppte repet, och Biggs och besättning blev strandade i mitten av Atlanten. Och det finns fakta som stödjer detta scenario.

Besättningen ombord på Dei Gratia säger att dem utlevt hårt väder dagarna innan dem hittade Mary Celeste. Man har också vittnat om att man hade hittat spilld alkohol på lastdäcket, och indikationer på att ungen hade flyttats. Men det kanske viktigaste var Dei Gratias kapten noterade att ett rep hängde och släpade efter Mary Celeste⁸. Även om det som sagt finns indicier som pekar på att dem blev strandsatta mitt i Atlanten, så har vi än idag inga konkreta spår efter Biggs och hans besättning, och försvinnandet förblir ett mysterium.

MYSTERIET MED KAZ II

Mary Celeste är kanske det mest kända försvunna skeppet till havs, men det är inte ensamt i historien, att skepp försvinner spårlöst, inträffar även idag.

Den 18 april 2008 så påbörjas ett sökande efter de tre besättningsmännen ombord på katamaranen Kaz II, utanför Queenslands, Australien, kust, som till synes hade gått upp i luften⁹.

När räddningstjänsten hittade katamaranen, så var motorn fortfarande i gång, middagen var framdukad, och tre flytvästar, fanns ombord, men inga livbåtar gick att hitta¹⁰. Alla segel var fortfarande uppe, även om ett var skadat¹¹.

Teorier om vad som skulle kunna ha hänt besättningen började snabbt växa fram.

En anhörig till en av de försvinnande ansåg att det måste ha rört sig om ett brott, möjligtvis en kidnappning, då den erfarna

besättningen inte skulle ha ”varit dumma nog att inte använda sig av flytvästar om vädret blev dåligt”. Hon trodde att de fortfarande var vid liv¹².

Efter en noggrann undersökning, så hittar dock polisen inga spår av brott på båten, och har inga spår efter de försvinnande¹³.

Även mer spektakulära teorier har också lagts fram.

Polisen tror dock att den mest sannolika förklaringen till mysteriet är att besättningen föll överbord, efter att båten kantrat, efter att ha blivit träffade av höga vågor, då vädret var dåligt i området, dagarna innan båten hittades. Den här teorin skulle, enligt polisen, förklara varför det främsta seglet är skadat, som var den enda skadan man hittade ombord på båten¹⁴. Men detta besvarar inte alla frågor, om besättningen nu föll överbord, varför saknas då en livbåt?

Oklarheterna kring detta försvinnande är många, och det är osannolikt att det kommer att lösas inom en snar framtid, precis lika osannolikt som att vi någonsin kommer att få reda på vad som egentligen hände besättningen ombord på Mary Celeste 1872.

OIDENTIFIERADE FLYGANDE FÖREMÅL

- DEM EXISTERAR, MEN VAD ÄR DEM?

Det kan vara ett ljus i natten, något som fångar dina ögons intresse. Du tror första att det endast rör sig om en satellit, då objektet rör sig sakta över natthimlen. Det ändrar plötsligt riktning och du anser att det inte rör sig om satellit, utan om något okänt, ett oidentifierat flygande föremål. Historier om oidentifierat flygande föremål går tillbaka årtusenden, men vi börjar vid starten för den moderna UFO-eran, 1947.

Kenneth Arnold, vid tillfället 35 år gammal, var en affärsman och pilot Ifrån, den amerikanska delstaten Washingtons största stad, Seattle¹. Den 24 juni 1947 skulle Arnold flyga på en affärsresa mellan städerna Chehalis och Yakima i Washington. Inte visste han att hans flygtur skulle resultera i starten av den

moderna UFO-eran.

När han fick information om att en belöning på 5000 dollar hade utfästs på den som kunde lokalisera militärplan som hade störtat i närheten Mount Rainer, en av USA:s största vulkaner, tar Arnold en liten avstickare för att se om han kunde finna vraket².

På väg till vulkanen, får Arnold plötsligt syn på nio, i eftermiddagssolen, blinkande objekt. Han tror först att det inte rör sig något än en experimentell flygplansmodell från det amerikanska flygvapnet, men efter att ha uppskattat objektens hastighet till närmre 2000 km/h, ändrar han uppfattning och tror att det istället kan röra sig om en missil³.

Vid landningen Yakima, berättar Arnold om sin upplevelse för journalist, och dagen efter blir hans observation förstasidestoff i den lokala tidningen⁴. Snart får och Associated Press nys om historien, och telegram om händelsen löper snart ut över hela världen⁵.

En journalist vid dagstidningen East Oregonian, Bill Bequette, myntar i en artikel termen ”flygande tefat”, en term som blivit synonymt med oidentifierade flygande föremål, efter att Arnold ska ha beskrivit objekten som ”tefat om de kastats på vatten”⁶.

Men Kenneth Arnolds ögonvittnesskildring skulle bli över-skuggad av en incident, som kom att förändra ufologin (läran om oidentifierade flygande föremål) för alltid.

ROSWELLINCIDENTEN

Den 5 juli 1947 hittar Mac Brazel, en ranchskötare i Roswell, New Mexico, vrakdelar utspridda över område ungefär 400 meter stort. Brazel lär ha beskrivit att materialet varit likt aluminiumfolie, men att det inte var likt något han sett innan⁷.

Dagen efter, den 6 juli, kör han in en del av vrakdelarna till Roswell, och visar dem för polisen George Wilcox, som efter att ha undersökt materialets, kontakter armébasens underrättelseofficer Jesse Marcel. Nästa dag åker Marcel och kapten Sheridan Cavitt ut och hämtar upp resten av vrakdelarna⁸.

Den 8 juli släpper överste William Blanchard, vid Roswell Army Air Field, att personal från den 509:e bombflygbataljonen funnit ett ”flygande tefat”, som kraschat i närheten av en ranch vid Roswell, New Mexico⁹.

Detta meddelande nådde flera nyhetsbyråer, och skulle komma att publiceras i ett flertal tidningar dagstidningar vid nästa upplaga. Men saker och ting kan förändras snabbt.

Redan senare samma dag, så kommer ett nytt pressmeddelande, den här gången general Roger Ramey, som var stabschef vid Forth Worth Army Air Field i Texas.

I detta meddelande skrev att det som bataljonen i själva verket var en väderballong, och inte ett ”flygande tefat”, som det förra utskicket sa.

Militären kallar till en presskonferens, där man visar upp vrakdelarna.

Efter presskonferensen, så skulle incidenten snabbt falla ur människors minne, och under de kommande 30 åren, var det knappt ingen som pratade om att ett flygande tefat hade kra-

Förstasidan på *Roswell Daily Record* den 8 juli 1947, som säger att ett flygande tefat har hittats på en ranch i Roswell.

schat i Roswell sommaren 1947.

Och det skulle väl ha kunnat förbli så, men 1978 så skulle historien åter nå rampljuset, den här gången med ny och sensationell information.

En av de kanske mest kända ufologerna genom tiderna, Stanton Friedman, genomförde det året en intervju med major Jesse Marcel, som var en av de första som såg och rörde vid materialet, om vilka som var involverade i uppsamlandet av materialet 1947¹⁰.

Marcel var övertygad om att det rörde sig om en mörkläggnings, att det material som man samlade in egentligen var delar från en utomjordisk farkost. Marcells nya påståenden sprids till en början endast i UFO-kretsar, men det var när den amerikanska tabloidtidningen National Enquirer genomförde en egen intervju med Marcel 1980, som allmänheten skulle få kännedom om historien.

Under åren som följde, så trädde nya vittnen med ny information om militärens mörkläggnings

Ett av de kanske mest omskrivna vittnesmålen kommer ifrån Glenn Dennis, en pensionerad begravningsentreprenör, som 1989 påstår att obduktioner genomfördes på utomjordingar vid militärbasen i Roswell.

Pressen mot att den amerikanska regeringen skulle berätta vad som egentligen inträffade i Roswell 1947, blev allt större, droppen som fick bägaren att rinna var en fråga USA:s dåvarande president Bill Clinton fick under ett besök på Irland 1995. Frågan lydde om han (Bill) kände till om att den amerikanska regeringen hade utomjordingar i sitt förvar, och höll det hemligt. Bill svarade att ingen hade det för honom, men om detta stämde, så ville han veta¹¹.

Kongressen och vita huset började begära fakta från militären om vad som egentligen hade inträffat i Roswell. Militären sva-

rade med att släppa två stycken rapporter. Den första skulle redan släppas senare det året, skulle komma fram till hade att det material som man hittat troligtvis kom från ett topphemligt militärprojektprojekt, som kallades ”Mogul”. Det projektet gick på att väderballonger, försedda med känsliga mikrofoner, stiga till en hög höjd, och som sedan skulle lyssna efter hemliga kärnvapenprover i Sovjetunionen.

Den andra rapporten, som släpptes 1997, kom fram till att de varelser som vittnen påstått sig ha sett egentligen rörde sig om allvarligt skadade människor, som hade blivit deformerade i olyckor.

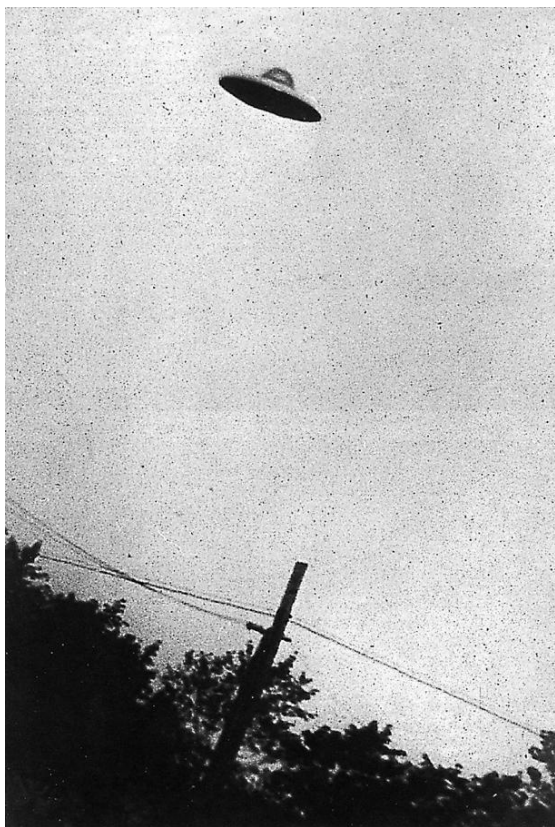
Även om det var många som trodde på rapporterna, så var det många ufologer som skeptiske till dem. För dem, så var rapporterna endast desinformation för att få allmänheten längre ifrån sanningen, att faktiskt rörde sig om en utomjordisk farkost¹².

Men även om militärens rapporter förklarar vad som verkligen inträffade (eller kanske ligger sanningen någonstans mittemellan?), så har Roswell incidenten haft en betydande roll ufologin.

Även om det var Kenneth Arnold som satte igång den moderna UFO-eran, så är Roswell det troliga svar du kommer att få från personer om du frågar dem om vad dem känner till om UFO-fenomenet. Incidenten, och konspirationsteorierna runt den, har genom åren spätts på och spridits genom populärkulturen, som till exempel genom den amerikanska långfilmen Independence Day från 1996, där en utomjordisk farkost från Roswell hålls gömd på Area 51.

BUFFEL OCH BÅG

I mitten av augusti 2007 börjar två drygt 20 sekunder långa

Ett UFO-fotografi taget i staden Passoria, i den amerikanska delstaten New Jersey i juli 1952. Fotografiets autenticitet har dock pfta ifrågasatts.

videoklipp att klättra på videossajten YouTube:s listor, och spreds även snart som en löpeld på diverse forum och internetsajter.

Vid första anblick så verkar de båda vara filmade av amatörer vid solnedgång på någon turistort i Karibien, det skulle ha varit filmat på Haiti den 7 augusti 2007 enligt informationsrutan. I filmrutan kommer plötsligt det in två rymdskepp, som likaväl skulle kunna vara hämtade från science-fiction film, och flyger över de till synes chockade åskådarna¹³¹⁴.

Visst, vid en noggrannare inspektion kan man se att palmerna som man se det andra klippet är nästan identiska som de i det första klippet, vilket förstås skulle kunna vara endast en slump, men det var något som fick skeptikerna att ifrågasätta klippens autenticitet. Men är klippen äkta? Var de här skakiga filmsnuttarna bevis för att vi har blivit besökta av utomjordin-

gar?

David Sarno, journalist på Los Angeles Times, bestämde sig för att ta reda på sanningen, och det skulle visa sig att skeptikerna även hade rätt den här gången. Sarno lyckas att spåra klippen till en 35 år gammal fransk animatör, som vill förbli anonym, med över tio års erfarenhet, som bland annat arbetat på långfilmen *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* från 2004.

Den hemlighetsfulle fransmannen säger att det tog han 17 timmar att skapa de båda filmerna, som var helt gjorda i en laptop, de var menade som ett researcharbete för en framtida film. Han förklarar också till Sarno att han blev mycket förvånad över hur snabbt klippen kom spridas, men det han tyckte att det var skrämmande, att trots de bevis som fanns emot filmen, ”så fanns det många som vägrade att tro att allt bara var en bluff”¹⁵.

På kvällen den 5 januari 2009 börjar så börjar larmcentraler i flera städer i den amerikanska delstaten New Jersey, få in telefonsamtal från invånare som att fem röda underliga ljus låg till synes och flöt i skyn¹⁶.

Man blev orolig att ljusen skulle störa den lokala flygtrafiken, men när flygradarn riktas mot objekten, syns ingenting på skärmarna¹⁷. Men redan efter 45 minuter, så är borta. Ljusen skulle återkomma vid fyra andra tillfällen 26 och 29 januari, och 7 och 17 februari.

Nyheten om de röda ljusen ådrar sig mycket uppmärksamhet från media, nationellt, som internationellt, och teorierna om ljusens identitet var många; allt ifrån de mindre troliga, som utomjordiska farkoster, ett spiritueellt eller övernaturligt fenomen, till dem mer jordnära; helikoptrar med en last, en övervakningsballong, eller ett topphemligt militärprojekt¹⁸. Polisen i Morristown, den av stad med mest rapporter om de röda ljusen, trodde endast att det rörde sig om röda eldfacklor fast-

satta i en ballong¹⁹.

Och deras teori skulle visa sig vara den rätta.

I en artikel på hemsidan skeptic.com den 1 april samma år, så skriver Chris Russo och Joe Rudy, att de var dem som låg bakom ljusen över New Jersey. Deras anledning skall ha varit att visa alla ”hur otillförlitliga ögonvittnen är”²⁰. Deras tillvägagångssätt var förhållandevis enkelt. Med hjälp av fem stycken heliumballonger, eldfacklor, fiskelina, och lite silvertejp, så fenomförde man en bluff som lurade många²¹. Men det var inte alla som gillade bluffen. Russo och Rudy blir båda åtalade för farligt uppförande, och döms till att böta omkring 250 amerikanska dollar till staten och 50 timmar av samhällstjänst²².

Den 27 augusti 1995 skulle den amerikanska kanalen Fox, och ett tjugotal andra världen över, däribland svenska TV4²³, visa en drygt 17 minuter lång skakig och suddig svartvit film som visar vad som verkar vara flera läkare som genomför en obduktion på en utomjording i ett litet vitt rum²⁴, skulle ta många med chock. Videon sänds flera gånger, och varje gång ökar tittarsiffrorna, och inte sedan Abrahams Zapruders film av mordet på John F. Kennedy, har en film fått så mycket uppmärksamhet²⁵.

Filmen skulle ha varit filmas i samband med kraschen i Roswell i juli 1947, men övrig information var knapphändig. Majoriteten har kommit från personen som ursprungligen sålde filmen till Fox, den brittiske affärsmannen Ray Santilli. Santilli säger att han skall ha kommit över filmen när han var i Cleveland, Ohio 1992, och träffade en pensionerad kameraman i jakt efter material från Elvis Presleys tidiga karriär. Kameramannen passade vid tillfället på att säga att han hade intressant videomaterial från sin tid i militären, bland annat en film som visade obduktion av en utomjording. Santilli köpte filmen i november 1994²⁶.

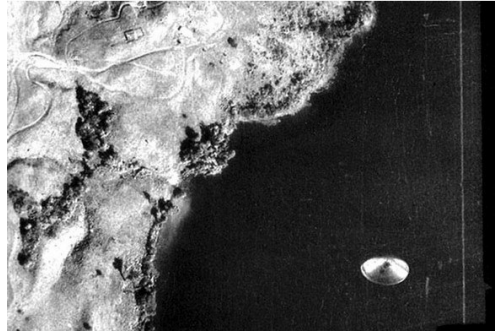
Media får dock nys om filmen, och filmen visas för första gången för en liten skala människor på Museum of London den 5 maj 1995²⁷, och i augusti skulle alltså miljontals ha sett videon.

Frågan som dock alla ställde vara densamma, är filmen äkta? Är detta bevis för att utomjordiskt liv existerar, och att den amerikanska militären försöker att hålla detta faktum hemligt?

Filmerna skulle dock visa sig vara ingenting annat än bluff.

I samband med att det skulle släppas en brittisk komedi runt den här obduktionsvideon, så släppte den brittiska kanalen Sky en dokumentär, i vilken Ray Santilli att filmen bara var delvis äkta (han säger dock inte vilka delar), och att resten rekonstruktion av 22 rullar som han sa att han hade sett 1992, men som i senare skadats, och blivit ospelbara²⁸.

Santilli säger att "rekonstruktionen" skapades i en lägenhet i centrala London. En skulptör, John Humphreys, anställdes för att tillverka två stycken utomjordingar, och fylla kropparna med sylt, inälvor och ben från kycklingar, från en lokal slaktare. Humphreys spelade också rollen som den läkare som genomförde mesta delen av obduktionen. Efter att man var färdiga med filmmandet, så gjorde man sig av med kropparna genom att skära kropparna i små bitar, och sprida ut dem soptunnor runt om i London, så att ingen skulle misstänka något²⁹.

Ett UFO-fotografi taget under topografisk undersökning över Costa Rica i september 1971. Trots noggranna analyser, så förblir objektet i bilden oförklarad.

Sensmoralen av de här tre historierna skulle kunna vara den följande: är det för bra för att vara sant, så är det troligt det också.

INTE BARA ETT VITNE

Att förklara bort en person vittnesmål, är fullt möjligt, men hur är det om det rör sig om tiotusentals, och åtskilliga fotografier och filmer?

På kvällen den 13 mars 1997 går tiotusentals invånare i den amerikanska staden Phoenix ut ur sina hem för att beskåda kometen Hale-Bopps framfart, många med kameror för att dokumentera den sällsamma händelsen, något som skulle resultera i en av de mest dokumenterade UFO-incidenterna i modern tid.

Plötsligt så börjar ljus att poppa upp över horisonten, en efter en till antalet nådde nio, i en perfekt rad, till synes flytande över staden. På grund av kometens ankomst var många av stadens invånare utomhus, och av dem var utrustade med kameror, och när dessa ljus siktades riktades kamerorna istället mot dem³⁰.

En av de mest kända videorna av ljusen filmades från en kulle, strax utanför staden, och visar först ett ensamt ljus, som snart följs av åtta andra. Från kameramannens synvinkel så påminner ljusens formation svagt om ett ”V”. Efter några minuter, så börjar ljusen tyna bort, i samma ordning som de kom fram. Under hela sekvensen, så rörde sig ljusen i samma formation mycket sakta över stadens starka sken³¹.

Nyheten om de mystiska ljusen slås upp stort i media, och det dröjer inte länge innan allmänheten ställa frågor om ljusens identitet.

Det lokala flygvapnet kommer dock snart ut med en lösning på incidenten. Det skulle endast ha rörts sig om ljusfacklor som hade fällts under en flygövning i den närliggande berg-

skedjan. Deras förklaring till att de syntes över Phoenix var att ballongen, som fäst i facklan, för att det skulle vara en längre tid i luften, och med vinden sedan färdats över staden³².

Många är missnöjda och skeptiska till den här förklaringen, då ljusfacklor är en vanlig företeelse över staden, och att invånarna vet hur en ljusfackla ser ut. Dem påpekade också att ljusfacklor inte är stilla i luften, utan är helt utlämnade till vindens makt³³.

Allmänheten krävde snart en officiell undersökning av de styrande i delstaten Arizona, för att reda vad som egentligen inträffat. Och dem gjorde också det, typ.

Delstatens dåvarande guvernör, Fife Symington, kallar kort därefter till en presskonferens, med orden att man hade ”hittat de skyldiga”.

Spänningen är hög i pressrummet, när plötsligt en utomjording med ett stort huvud, med handklovar, äntrar rummet. Figuren visar sig snabbt vara en av Fifes sekreterare utklädd till just en utomjording, något som av ögonvittnena skulle ses som en skymf mot vad de sett, att de hade blivit förlöjligade.

Men det var inte hela sanningen.

I en intervju gjord i mars 2007, så skulle Fife själv säga att han själv sett ljusen, och att han själv inte hade en förklaring till dem. Fife förklarade presskonferensen med att ledningen var under en enorm press, och att stämningen i delstaten var nära att bli hysterisk. Presskonferensen var ett försök att lätta upp stämningen, och lugna ner situationen. Fife sa också att den aldrig var menad att förlöjliga någon³⁴.

Än idag, så är frågetecknen runt incidenten många, men militären står fast vid sin förklaring, något som är synonymt med de flesta UFO-incidenterna, men det blir betydligt svårare att hitta en förklaring när man själva bli ögonvittnena.

”DET BLINKADE ÅT OSS”

När ögonvittnena saknar kunskap om hur saker och ting ser ut i skyn, så kan deras trovärdighet med all rätt ifrågasättas. Men är det samma sak när det gäller fulltränade militärer?

Tidigt på morgonen den 26 december 1980, så börjar det komma in rapporter från några vakter nära den östra grinden vid flygbasen RAF Woodbridge, i sydöstra Storbritannien, om ljus som ser ut att falla ner i den närliggande skogen. Eftersom basen innehöll kärnvapen, trodde man det kanske kunde röra sig inkräktare, så tar de sig in i skogen för att undersöka saken närmre.

När dem gå in i skogen, så ser dem snabbt ljus som rör sig genom träden. En i säkerhetspersonalen, sergeant Jim Penniston, har i senare intervjuer sagt, att dem senare stött på en triangel farkost, som han även rörde³⁵.

Han påstår att den vara varm när han rörde vid den, och såg också flera symboler på den, som han ritade av i ett litet anteckningsblock. När farkosten försvunnit, så påstår han också att han såg spår efter farkostens landningsställ³⁶.

Ungefär en timme efter Pennistons närkontakt, så anländer den lokala polisen till platsen, och de ända ljus som de kan se kommer ifrån en närliggande fyr, några kilometer därifrån.

Teorin om att ljusen skulle komma från fyren är idag den vanligaste förklaringen till incidenten³⁷.

När vaktteamet återvänder senare den morgonen, så hittar man inte bara spår efter farkostens landningsställ, men också brännmärken, och skadade träd. Avgjutningar i gips gjordes av farkostens landningsmärken. Även lokalpolisen undersökte de påstådda landningsspåren, men trodde att de endast rörde sig om hål som kaniner grävt³⁸. Andra teorier var att det rörde sig om en rymdfarkost från Sovjetunionen, en polisbil, eller till och med en traktor(!), men förhoppningsvis var dessa vakter

kapabla nog att se skillnad mellan en traktor, och en farkost av okänd härkomst.

Teamet skulle återkomma ännu en gång, den här gången tidigt på morgonen den 28 december 1980, men den här gången är de mer utrustade, bland annat med strålningsdetektorer. Med dem är även basens kommandör, löjtnant Charles Halt. Med sig har en liten bandspelare, för att dokumentera undersökningen. Detta ljudband har hittat ut till internet, och är inte svårt att hitta³⁹.

Denna kvälls skulle även gruppen ha varit utrustade med videokameror, men ingen film har någonsin visats för allmänheten.

Plötsligt märker teamet att dem inte ensam, i skogen börjar dem att se ljus som färdas genom skogen, helt olikt något man har sett tidigare.

Halt börjar prata i sin bandspelare, om hur objekten närmar sig gruppen, och hur det ser ut. Han beskriver det som ett starkt rött ljus, som ibland blinkar till dem. De följer ut ljuset till ett öppet fält, där objektet delas till flera mindre objekt, och försvinner⁴⁰.

Efter sina observationer, så skulle Kommendör Halt skriva en officiell rapport, och skicka den till den brittiska regeringen, men skulle inte få något gensvar⁴¹. Idag finns alla officiella dokument angående incidenten tillgängliga på internet, för alla att se⁴².

AREA 51

- FAKTA ELLER FIKTION?

Omkring 13 mil norr om den guldglittrande staden Las Vegas, djupt in i Nevadas öken ligger en väl omskriven militärbas, utspritt på ett område på över 13 000 kvadratkilometer. Området är känt som Area 51.

Basens historia sträcker sig bak till mitten av 1950-talet, då man det kalla krigets intåg insåg att man behövde ett ställe för att kunna testa nya flygplans modeller i hemlighet, i synnerhet det nya spionplanet U2. Efter ett tags letande hittade ett perfekt område nära den uttorkade sjöbädden Groom Lake i de södra delarna av den amerikanska delstaten Nevada.

Ett stort antal amerikanska militära projekt har testats eller provflugits vid basen.

Än av dem mer kända är Lockheed SR-71 Blackbird, som var basens nästa stora projekt efter U2, och den första provflygningen av det här revolutionerande flygplanet gjordes den 22 december 1964, och togs i bruk av det amerikanska flygvapnet

1964. Blackbird har hållit hastighetsrekordet för flygplan sedan 1976, då Eldon W. Joersz lyckades pressa flygplanet upp till en hastighet på över 3500 km/h¹.

Efter Blackbird, så är det som en slöja läggs över basen, och lite information läcker ut. Det man vet är att av F-117 Nighthawk, det första stealthflygplanet (ej synlig för radar), testades över Area 51 i slutet av 1970-talet.

1995, så utökades säkerhetszonen runt basen, till dagens dryga 16 kvadratkilometer som allmänheten saknar tillträde till. Innan den här utökningen kunde nyfikna se in i basen från närliggande. I och med expansionen, så var detta inte längre möjligt. Det är även förbjudet att göra överflygningar av basen, detta gäller för både civila och militära flygplan².

Men det har inte stoppat entusiaster. Idag är den enda platsen där allmänheten lagligt kan se basen belägen 42 kilometer bort, bort toppen av Tikaboo Peak, ett drygt 2500 meter högt berg. Dock så är det omöjligt att se basen utan optiska hjälpmedel.

Trots att Area 51 var fullt aktiv under 1960- och 70-talet, så var det få utöver de som arbetade där, som kände till basens existens.

Det skulle dröja till den 10 november 1989 innan Area 51 verkligen skulle hamna i folks medvetande. Den Las Vegas-baserade Tv-kanalen KLAS sände denna dag en intervju en Robert Lazar, som påstod att han arbetat som fysiker på en förläggning kallad S-4, strax söder om Area 51³. Och det som Lazar sa slog ned som en bomb.

Under sin tid som anställd på basen, så skulle Lazar ha arbetat med att försöka att återskapa drivsystemet på en utomjordisk farkost, och enligt hans utsago skall han ha set helat nio olika farkoster under sin tid som anställd på basen⁴. Han trodde först att farkosterna inte var utomjordiska, men det var när han fick gå ombord på en av farkosterna som han ändrade åsikt⁵.

Han har också påstått att han skall ha lyckats smugla 250 kilo av bränsle som farkosterna använde sig, men säger att det sedan stals tillbaka.

Så vad har Lazar för bevis för sina påståenden? Endast vaga som bäst.

I samband med ett reportage som Los Angeles Times gjorde 1993, så hittade man inga bevis som stödde hans påståenden⁶. Han påstår bland annat att han har en examen från Caltech (California Institute of Technology) och ett liknande universitet i Massachusetts⁷, men inget av detta har någonsin kunnat verifieras, och eftersom Lazar inte kunnat lägga fram några fysiska bevis för sina påståenden, så är det idag endast en liten skara som tror på det han sagt.

En av dem som är tydligt skeptisk till Lazars historier är ufologen Stanton Friedman, som har grävt lite djupare i fallet. Han har letat i telefonkataloger från den tiden på platser som Lazar påstår sig ha arbetat på, men har inte hittat hans namn. Friedman kontaktar en som Lazar påstår varit hans lärare med under sin tid på Caltech, men läraren svarar att han inte ens har undervisat på den skolan⁸.

Vad är då dem amerikanska regeringens inställning till basen? På officiella kartor från regeringen, så syns inte basen, men det går lätt att komma runt detta genom att gå in på Google

En varningsskylt utanför basen som varnar om att “dödligt våld kan användas på inkräktare.”

Maps och söka upp basen.

I brev och dokument, så refererar man att man har en aktiv facilitet i närheten av Groom Lake, men ger ingen mer information om vad som försiggår där.

Och det är denna brist på information som har blivit en grogrund för konspirationsteorier. Och av samma skäl så är teorierna svåra att helt avfärda.

Det finns dem som påstår att man på basen gör precis det som Lazar påstodde, testar utomjordiska farkoster, och att den utomjordiska farkost som sägs kraschade vid Roswell, även skall förvaras där. Enligt vissa skall arbeta med exotiska saker tidsresor och teleportation, men även vapen som man skall kunna använda för att kunna kontrollera vädret. Det finns även dem som tror att det vi ser ovanför ytan, bara är liten del av hela basen, där merparten ligger under marken. Även om de här teorierna ses som högst orimliga av dem flesta, så kommer dem att leva vidare, och det är tveksamt om den amerikanska regeringen bryr sig om dessa, då dessa rykten håller allmänheten mer fokuserade på utomjordingar och tidsresor, än vad som egentligen sker på Area 51, och det något som man har lyckats hållit hemligt, och skapat den mytomspunna gloria som idag existerar runt Area 51.

Källförteckning

Slumpens nyckfullhet

1. <http://snopes.com/rumors/lottery.asp>
2. http://reservationsystems.com/niagara_daredevils/bobby_leach.html
3. <http://select.nytimes.com/gst/abstract.html?res=F50E13F73F5C12728DDAC0994DA415B898BF1D3&scp=1&sq=Shea++dies&st=p>
4. "Twin tragedy", The Scunthorpe Evening Telegraph, den 21 juli 1975
5. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/1858721.stm>
6. <http://www.nytimes.com/2002/11/21/us/national-briefing-south-alabama-sisters-die-in-head-on-crash.html?scp=1&sq=&st=nyt>
7. http://www.suffolkfreepress.co.uk/news/local/she_s_behind_you_1_555006

Utan spår

1. http://www.bra.se/extra/pod/?action=pod_show&id=90&module_instance=15
2. http://www.trutv.com/library/crime/criminal_mind/forensics/americas_missing/2.html
3. http://svtplay.se/v/1429420/2007_tio_ar_efter_annelie_ojonens_forsvinnande
4. Det Oförklarliga - Gåtfulla försvinnanden, Brian Innes, 1989
5. The Search for Amelia Earhart, Fred Goerner, Doubleday, 1996
6. Unsolved Mysteries – "Amelia Earhart", Buena Vista Television, 1990
7. <http://www.nevadaappeal.com/article/20091031/NEWS/910319978/1001/>

Compass Point Books, 2010

9. D.B. Cooper Hijacking: Vanishing Act, Kay Melchisedech Olson, Compass Point Books, 2010

10. D.B. Cooper Hijacking: Vanishing Act, Kay Melchisedech Olson, Compass Point Books, 2010

11. <http://www.fbi.gov/page2/dec07/dbcooper123107.html>

12. http://www.trutv.com/library/crime/notorious_murders/famous/jimmy_hoffa/1.html

13. <http://apps.detnews.com/apps/history/index.php?id=42>

14. http://www.trutv.com/library/crime/notorious_murders/famous/jimmy_hoffa/1.html

15. <http://apps.detnews.com/apps/history/index.php?id=42>

16. http://www.trutv.com/library/crime/notorious_murders/famous/jimmy_hoffa/1.html

17. <http://apps.detnews.com/apps/history/index.php?id=42>

18. http://www.trutv.com/library/crime/notorious_murders/famous/jimmy_hoffa/1.html

19. http://www.trutv.com/library/crime/notorious_murders/famous/jimmy_hoffa/1.html

20. <http://apps.detnews.com/apps/history/index.php?id=42>

Mordet på John F. Kennedy

1. Politiska mord: det yttersta argumentet, sid 196 - 197, Göran Rystad, Historiska Media, 2006

2. Världens största konspirationer, sid 64, red. Andreas Nyberg, Månpocket Fakta, 2003

3. Världens största konspirationer, sid 65, red. Andreas Nyberg, Månpocket Fakta, 2003

4. Världens största konspirationer, sid 66, red. Andreas Nyberg, Månpocket Fakta, 2003

5. Världens största konspirationer, sid 66, red. Andreas Nyberg, Månpocket Fakta, 2003

6. Världens största konspirationer, sid 67, red. Andreas Nyberg,

Månpocket Fakta, 2003

7. Politiska mord: det yttersta argumentet, sid 200, Göran Rystad, Historiska Media, 2006

8. Politiska mord: det yttersta argumentet, sid 203 - 204, Göran Rystad, Historiska Media, 2006

9. Världens största mysterier, sid 67, Jan Larsson, Frida förlag, 2007

10. Världens största mysterier, sid 61, Jan Larsson, Frida förlag, 2007

11. Världens största mysterier, sid 68, Jan Larsson, Frida förlag, 2007

12. <http://www.gallup.com/poll/9751/americans-kennedy-assassination-conspiracy.aspx>

13. Crossfire: The Plot That Killed Kennedy, Jim Marrs, Basic Books, 2003

14. Världens största mysterier, sid 62, Jan Larsson, Frida förlag, 2007

15. Världens största mysterier, sid 65, Jan Larsson, Frida förlag, 2007

16. <http://www.washingtonpost.com/wp-srv/national/long-term/jfk/jfk1110.htm>

17. Världens största mysterier, sid 65, Jan Larsson, Frida förlag, 2007

18. Conspiracy Theory with Jesse Ventura - JFK Assassination, truTV, 2010

19. Världens största mysterier, sid 63, Jan Larsson, Frida förlag, 2007

20. Myter om makten, sid 4 – 5, bilaga till Illustrerad Vetenskap nr. 5 2005

Zodiac Killer

1. Zodiac Unmasked: The Identity of America's Most Elusive Serial Killers Revealed, sid 38, Robert Graysmith, Penguin, 2007

2. Zodiac Unmasked: The Identity of America's Most Elusive Serial

- Killers Revealed, sid 43, Robert Graysmith, Penguin, 2007
3. <http://www.zodiologists.com/>
 4. <http://www.zodiackiller.com/index2.html>
 5. Zodiac Unmasked: The Identity of America's Most Elusive Serial Killers Revealed, sid 45, Robert Graysmith, Penguin, 2007
 6. MysteryQuest - San Francisco Slaughter, History Channel, 2009
 7. <http://www.zodiologists.com/>
 8. Zodiac Unmasked: The Identity of America's Most Elusive Serial Killers Revealed, sid 51, Robert Graysmith, Penguin, 2007
 9. Zodiac Unmasked: The Identity of America's Most Elusive Serial Killers Revealed, sid 54, Robert Graysmith, Penguin, 2007
 10. <http://www.zodiackiller.com/index2.html>
 11. Zodiac Unmasked: The Identity of America's Most Elusive Serial Killers Revealed, sid 103, Robert Graysmith, Penguin, 2007
 12. http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Leigh_Allen

Jack Uppskäraren

1. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 49, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media
2. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 50, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media
3. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 52, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media
4. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 54, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media
5. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 67, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media
6. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 71, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media
7. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 83, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media
8. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 98-122, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media
9. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 128-129, Glenn

Lauritz Andersson, Historiska Media

10. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 130, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media

11. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 176-213, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media

12. http://www.casebook.org/ripper_letters/

13. Originalbrevet är skrivet på engelska, och innehåller många stav- och grammatiska fel. Jag har gjort mitt bästa för att översätta det.

14. http://www.casebook.org/ripper_letters/

15. <http://www.casebook.org/intro.html>

16. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 240-241, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media

17. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 247-251, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media

18. Jack Uppskäraren, Kriminalfall och legend, sid 258-265, Glenn Lauritz Andersson, Historiska Media

Kryptozoologi

1. Gåttfullt - Mysterier, Monster, Legender, sid 27-32 , red. Rickard Svensson, 1999

2. Arthur C Clarke's Mysterious World – "The Missing Apeman", Yorkshire Television, 1980

3. Bigfoot!: The True Story of Apes in America, sid 78-85, Loren Coleman, Simon and Schuster, 2003

4. <http://bfro.net/REF/hoax.asp>

5. Is It Real? – "Bigfoot", National Geographic Channel, 2005

6. American Paranormal – "Bigfoot", National Geographic Channel, 2010

7. http://www.csicop.org/si/show/bigfoot_at_50_evaluating_a_half-century_of_bigfoot_evidence

8. Is It Real? – "Bigfoot", National Geographic Channel, 2005

9. <http://www.aftonbladet.se/nyheter/article1127183.ab>

10. <http://www.dn.se/nyheter/varlden/bigfootfynd-utan-bevis-1.555336>
11. <http://www.reuters.com/article/idUSN1544880720080815>
12. <http://www.skepdic.com/bigfoot.html>
13. Tintin I Tibet, Hergé, Casterman, 1960
14. Gåttfullt - Mysterier, Monster, Legender, sid 27-32 , red. Rickard Svensson, 1999
15. Mystiska Monster, sid 21, Rupert Matthews, Wayland Publishers Ltd., 1988
16. Destination Truth – “The Yeti”, SyFy, 2008
17. Unsolved Mysteries - Tom Slick and the Hand of the Yeti, Lifetime Television, 1992
18. Is It Real? – “Russian Bigfoot”, National Geographic Channel, 2006
19. Destination Truth - “The Yowie & Haunted Mosque”, SyFy, 2008
20. Destination Truth – “The Jersey Devil/The Yeren”, SyFy, 2010
21. MonsterQuest – “Svamp Beast”, History Channel, 2007
22. MonsterQuest – “Svamp Beast”, History Channel, 2007
Sjömonster
23. Arthur C Clarkes Gåttfulla Värld, sid 101-117, Simon Welfare, BonnierFakta Bokförlag, 1980
24. Världens största mysterier, sid 31-37, Jan Larsson, Frida Förlag, 2007
25. Världens största mysterier, sid 31-37, Jan Larsson, Frida Förlag, 2007
26. <http://www.foxnews.com/story/0,2933,276793,00.html>
27. <http://www.cryptomundo.com/cryptozoo-news/holmes-concern/>
28. Mysterious America, sid 97-105, Loren Coleman, Simon and Schuster, 2007
29. <http://www.strangemag.com/champ.html>
30. http://www.forteantimes.com/features/articles/157/lake_champlain_monster.html
31. Legend of the Lake Champlain Monster, Jon Nickell, Skeptical

Inquirer, 2003

32. Richard Svensson, Gåtfullt - Mysterier, Legender, Monster, 17-27, Semic, 1999

33. Ogoopogo: The Lake Okangan Monster, Joe Nickell, Skeptical Inquirer, 2007

34. Richard Svensson, Gåtfullt - Mysterier, Legender, Monster, 17-27, Semic, 1999

35. <http://www.storsjoodjuret.nu/>

36. Richard Svensson, Gåtfullt - Mysterier, Legender, Monster, 17-27, Semic, 1999

Doverdemonen

37. http://www.boston.com/news/local/articles/2006/10/29/decades_later_the_dover_demon_still_haunts/

38. Mysterious America, sid. 42 - 62, Loren Coleman, Paraview Pocket Books, 2001

39. Mysterious America, sid. 42 - 62, Loren Coleman, Paraview Pocket Books, 2001

40. Lost Tapes - Dover Demon, Animal Planet, 2009
Convey Island

41. *Mysterious America*, Loren Coleman, Paraview Pocket Books, 2001

42. *Stranger than Science*, Frank Edwards, L. Sturart, 1959
Mothman

43. MonsterQuest – Mothman, History Channel, 2010

44. <http://www.mothmanmuseum.com/MothmanLives/mothmanhistory/history/mothmanhistory2.html>

45. <http://www.prairieghosts.com/moth.html>

46. <http://www.mothmanmuseum.com/MothmanLives/mothmanhistory/history/mothmanhistory2.html>

47. <http://www.wvculture.org/history/wvhs1504.html>

48. MonsterQuest – Mothman, History Channel, 2010

49. Joe Nickell - Mothman Solved, Skeptical Inquirer, mars-april 2002

50. Joe Nickell - Mothman Solved, Skeptical Inquirer, mars-april 2002

Den andra sidan

1. Seeing Ghosts, sid 97, Hilary Evans, John Murray, 2002
2. Det okända, sid 27, Clas Svahn, Semic, 2006
3. Världen största mysterier, sid 87, Jan Larsson, Frida förlag, 2007
4. Världen största mysterier, sid 88, Jan Larsson, Frida förlag, 2007
5. <http://www.britannia.com/history/legend/borley.html>
6. <http://www.prairieghosts.com/brectory.html>
7. Världen största mysterier, sid 89, Jan Larsson, Frida förlag, 2007
8. Det okända, sid 30, Clas Svahn, Semic, 2006
9. <http://www.thisislondon.co.uk/news/article-8268114-the-ghost-of-hampton-court.do>
10. <http://www.rense.com/general46/hempton.htm>
11. Det okända, sid 31 – 32, Clas Svahn, Semic, 2006
12. <http://www.mysteriousbritain.co.uk/england/greater-london/hauntings/the-tulip-staircase-queens-house.html>
13. Det okända, sid 32, Clas Svahn, Semic, 2006
14. <http://www.nmm.ac.uk/about/history/queens-house/the-queen-s-house-ghost>
15. Det okända, sid 32, Clas Svahn, Semic, 2006
16. http://www.livescience.com/strangenews/061027_ghost_hunters.html
17. <http://web.archive.org/web/20071219170632/www.csicop.org/specialarticles/shady-science.html>
18. <http://www.tv4.se/1.1248886>
19. <http://www.nytimes.com/2009/11/11/arts/television/11ghost.html>
20. Ghost Hunters, avsnitt S01E01, S01E06, S02E02, S02E08, S02E17, S02E18, S03E03, S03E09, S03E18, S04E02, S04E03, S04E05, S04E10, S04E16, S04E20
21. Ghost Hunters, avsnitt S02E13, S02E22, S03E02, S03E17, S04E07, S04E08, S06E11
22. Ghost Hunters, avsnitt S01E02, S02E15, S03E01, S03E15
23. Ghost Hunters, avsnitt S02E04 S03E11, S04E22, S05E16
24. Ghost Hunters, avsnitt, S04E06
25. <http://www.syfy.com/ghosthuntersinternational/about.php>

26. <http://www.syfy.com/ghosthuntersacademy/about.php>
27. <http://www.the-atlantic-paranormal-society.com/articles/general/photo-orbs.html>
28. Vålnader, utomjordingar och mystiska fenomen – Bilder av det okända, Clas Svahn, s. 06, Semic, 2010
29. http://www.ghostgadgets.com/_knowledge/orbs.html
30. Is It Real? – “Ghosts”, National Geographic Channel, 2005
31. Is It Real? – “Ghosts”, National Geographic Channel, 2005

(S01E01 - Säsöng01Episod01)

Spökskepp

1. 100 Strangest Unexplained Mysteries, sid. 93, Capella, 2003
2. Världens största mysterier, sid. 55, Jan Larsson, Frida förlag, 2007
3. 100 Strangest Unexplained Mysteries, sid. 93, Capella, 2003
4. <http://www.maryceleste.net/part3.htm>
5. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/americas/1482337.stm>
6. http://en.wikipedia.org/wiki/Abel_Fosdyk_papers#Fosdyk.27s_account
7. http://en.wikipedia.org/wiki/Abel_Fosdyk_papers#Debunking
8. 100 Strangest Unexplained Mysteries, sid. 95, Capella, 2003
9. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6574547.stm>
10. http://web.archive.org/web/20070423053735/http://news.yahoo.com/s/nm/20070420/wl_nm/australia_yacht_dc_2
11. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6574547.stm>
12. <http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6589623.stm>

Oidentifierade flygande föremål

1. UFOs: The Great Debate: An Objective Look at Extraterrestrials, Government Cover-Ups, and the Prospect of First Contact, sid ix, J. Allan Danelek, Llewellyn Publications, 2008
2. The UFO Magazine UFO Encyclopedia: The Most Compressh-

- ensive Single-Volume UFO Reference in Print, sid 24, William J. Birnes, Pocket Books, 2004
3. UFOs and the National Security State, sid 17-19, Richard M. Nolan, Hamton Roads, 2001
 4. UFOs and the National Security State, sid 17-19, Richard M. Nolan, Hamton Roads, 2001
 5. The UFO Magazine UFO Encyclopedia: The Most Comprehensive Single-Volume UFO Reference in Print, sid 24, William J. Birnes, Pocket Books, 2004
 6. UFOs and the National Security State, sid 17-19, Richard M. Nolan, Hamton Roads, 2001
 7. The Roswell UFO Crash – What they don't want you to know, sid 5, Karl K. Korff, Dell Publishing
 8. <http://www.ufo.se/fakta/artiklar/roswellhtext.shtml>
 9. <http://ufologie.net/rw/p/rdr8jul1947.htm>
 10. Alien Agenda, sid 135, Jim Marrs, Harper, 1997
 11. UFO Files - Roswell: Final Declassification, History, 2004
 12. Världens största mysterier, sid 107 - 108, Jan Larsson, Frida Förlag, 2007
 13. [Http://www.youtube.com/watch?v=up5jmbSjWkw](http://www.youtube.com/watch?v=up5jmbSjWkw)
 14. <http://www.youtube.com/watch?v=pX0SAPJ7t58>
 15. <http://www.latimes.com/news/custom/topofthetimes/entertainment/la-et-ufo22aug22,0,7840523,full.story>
 15. <http://newyork.cbslocal.com/local/strange.lights.ufo.2.901376.html>
 16. <http://www.dailyrecord.com/article/20090407/UPDATES01/90407022>
 17. <http://www.dailyrecord.com/apps/pbcs.dll/article?AID=2009901080347>
 18. <http://www.foxnews.com/story/0,2933,477448,00.html>
 19. <http://www.skeptic.com/eskeptic/09-04-01/>
 20. <http://www.skeptic.com/eskeptic/09-04-01/>
 21. <http://www.dailyrecord.com/article/20090407/UPDATES01/90407022>
 22. Världens största konspirationer, sid 93, Clas Svahn, red. An-

dreas Nyberg, Semic, 2003

23. <http://www.youtube.com/watch?v=QzmmaZ9b9I>

24. <http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,983764-1,00.html>

25. 100 strangest unexplained mysteries, sid 44, Matt Lamy, Capella, 2003

26. <http://www.ufos-aliens.co.uk/cosmicaut.html>

27. Eamonn Investigates: The Alien Autopsy, Sky, 2006

28. Eamonn Investigates: The Alien Autopsy, Sky, 2006

29. <http://www.ufocasebook.com/phoenixlights.html>

30. <http://www.youtube.com/watch?v=mcbQOIr0pLk>

31. <http://www.azcentral.com/arizonarepublic/news/articles/0225phxlights0225.html?&wired>

32. UFO Hunters – Arizona Lights, History, 2008

33. <http://www.americanchronicle.com/articles/view/22360>

34. UFO Invasion at Rendlesham, SyFy, 2003

35. The UFO Magazine UFO Encyclopedia, sid 34, William J. Birnes, Pocket, 2004

36. <http://www.ianridpath.com/ufo/rendlesham2.htm>

37. <http://www.ianridpath.com/ufo/rendlesham5.htm>

38. UFO Invasion at Rendlesham, SyFy, 2003

39. UFO Hunters - Military vs. UFOs, History, 2008

40. UFO Files - Britain's Roswell, History, 2005

41. <http://ufos.nationalarchives.gov.uk/>

Area 51

1. http://records.fai.org/general_aviation/absolute.asp

2. http://seattletimes.nwsourc.com/html/localnews/2011461015_area51vets28m.html

3. Världens största mysterier, Jan Larsson, s. 111, Frida Förlag, 2007

4. <http://web.archive.org/web/20080821234642/http://www.boblazar.com/closed/index.html>

5. http://www.unexplainable.net/artman/publish/article_2600.

shtml

6. [http://pqasb.pqarchiver.com/latimes/access/60276652.html?dids=60276652:60276652&FMT=ABS&FMTS=ABS:FT&date=May+06%2C+1993&author=ROY+RIVENBURG&pub=Los+Angeles+Times+\(pre-1997+Fulltext\)](http://pqasb.pqarchiver.com/latimes/access/60276652.html?dids=60276652:60276652&FMT=ABS&FMTS=ABS:FT&date=May+06%2C+1993&author=ROY+RIVENBURG&pub=Los+Angeles+Times+(pre-1997+Fulltext))

7. <http://www.dreamlandresort.com/area51/lazar/timeline.htm>

8. <http://www.stantonfriedman.com/index.php?ptp=articles&fdt=1997.12.15>

Bildkällor

Slumpens nyckfullhet

Inga bilder

Utan spår

1. ö.v . Associated Press, Los Angeles, maj 1937
2. ö.h. Department of Justice (USA:s justitiedepartement), 1972
3. USA:s kongressbibliotek, 1965

Mordet på John F. Kennedy

1. ö.v. Fotografi taget ungefär 1/6 sekunf efter att John F. Kennedy träffats av det dödliga skottet, Mary Moorman, 22 november 1963
2. ö.h. Fotografi tsom visar ögonblicket då Lee Osawld skjuts till döds av Jack Ruby, Jack Beers Jr., 24 november 1963

Zodiac Killer

1. ö.v. Vittnesbeskrivning från Brian Hartnell, FBI, USA, 1969
2. ö.h. Fotografi tsom visar ögonblicket då Lee Osawld skjuts till döds av Jack Ruby, Jack Beers Jr., 24 november 1963

Jack Uppskäraren

1. ö.v. Samtida tidningsillustration från "The Illustrated Police News", okänd upphovsmakare, ~1888

Kryptozoologi

Den felande länken

1. ö.h. Filmruta 352 i Patterson-filmen, 21 oktober 1967, Up-

upphovsman: Roger Patterson

2. ö.h. Påstått fotografi av Bigfoot, 16 september 2007, Upphovsman: Rick Jacobs

3. ö.v. Ett påstått fotografi av skunkapan taget i Florida, 2000, Okänd upphovsman, Publicerat med tillstånd av Loren Coleman

Den förskräckliga snömannen och andra påstådda pälsjätta, Nessie, Champ, Ogotopo, Storsjöödjuret

Inga bilder

Doverdemonen

1. ö.h. Samtida illustration av doverdemonen. Ofta använd illustration i tidningar och dokumentärer, 1977. Okänd upphovsman.

Monstret på Canvey Island

Inga bilder

Mothman

1. ö. h. Staty av Mothman i Point Pleasant, 2005, Kevin Myers

2. ö. v. Ett fotografi på en tornuggla, 2006, Okänd upphovsman

Den andra sidan

1. ö.v. Vittnesbeskrivning från Brian Hartnell, FBI, USA, 1969

2. ö.h. Fotografi som visar ögonblicket då Lee Oswald skjuts till döds av Jack Ruby, Jack Beers Jr., 24 november 1963

Spökskepp

1. ö.h. Samtida gravering med okänd upphovsmakare, 1870 -

1890

Oidentifierade flygande föremål

- 1.** ö.v. Förstasidan på Roswell Daily Record, okänd upphovsman, 8 juli 1947
- 2.** ö.h. Fotografi taget i staden Passoria, i den amerikanska delstaten New Jersey, okänd upphovsman, 31 juli 1952.
- 3.** ö.v. Fotografi taget under topografisk undersökning över Costa Rica, Instituto Geográfico Nacional de Costa Rica, 4 september 1971

Area 51

- 1.** ö.v. Fotografi på varningsskylt utanför Area 51, Okänd upphovsmakare, 30 november 2003

1872 hittas Mary Celeste flytandes mitt i Atlanten. Maten står framdukad, men besättningen är spårlöst borta...

1975 omkommer Erskine Ebbin på sin moped när han blir påkörd av en taxibil. Nästan exakt ett år tidigare omkommer hans bror när blir påkörd körandes samma moped, på samma gata, av samma taxi, med samma förare, körandes samma passagerare...

I juli 1947 hittar en ranchägare i New Mexico, USA, vrakdelar som militären säger kommer ifrån ett flygande tefat. Militären drar dock snabbt tillbaka detta påstående. Men vad är sanningen?

I november 1971 försvinner kaparen D.B. Cooper med massa pengar, efter att hoppat av planet på 3000 meters höjd. Varken Cooper eller pengarna har än idag kunnat lokaliseras...

Om omvärld slutar inte att förvåna oss

Så läs och förundras...